

Čajčkanje po slikoviti Turčiji 2025

6.5.-30.2025

Selçuk

Pred upokojitvijo sem načrtoval, da bom z ad najprej obiskoval bolj oddaljene destinacije. Med temi je bila predvidena tudi Turčija. Seveda pa potem vedno pride kaj, da se načrti ne uresničijo. Tako sva v letu 2024 kar dvakrat odpovedala obisk Turčije, predvsem zaradi zdravstvenih pregledov in drugih zadev, ki so nama onemogočile to potovanje. Letos pa sva zadeve prilagodila, tako da sva lahko odšla na pot in da nisva bila preveč omejena s časom. Zato sva krenila že po prvomajskih praznikih, saj bi morala biti 22. junija na Adria camping rally-ju v Trogirju.

Priprave na to potovanje so tako trajale dlje časa. Tako sem prebral nekaj potopisov, pridobil koordinate in vse to zbral v en dokument, ki sem ga potem dal UI (Chat GPT), da mi pripravi optimalno traso. Ta sicer ni bila najbolj optimalna, saj je po mojem imela preveč nepotrebnih kilometrov. Je pa UI naredila tudi stroškovni plan, plan po dnevih in razdalje med kraji, ki so mi potem služile bolj v informacijo. Verjetno bi lahko dobil še kaj bolj konkretnega, a je kot vedno zmanjkalo časa. Pridobil sem tudi nekaj informacij od prijatelja Vlada Ložaka o nakupu HGS kartice za plačilo cestnine, o nakupu internetne oziroma sim kartice in še kaj. Sicer pa sem se zanašal tudi na aplikacijo park4night, ki jo že dolgo uporabljam. Pred potovanjem sem uredil še nekatere zadeve v ad, opravil servis motorja in podobno.

Moj plan je bil sprva, da greva po severu Turčije ob Črnem morju do vzhoda, potem pa ob Sredozemskem in Egejskem morju do Istanbula. Potem sem se premislil, saj sem računal, da bo maja lahko že zelo vroče. Zaradi morebitne vročine nisva na potovanje vzela niti najin角度štirinožcev – Viki in Oskarja. Poleg tega naj bi bilo prostoživečih mačk in psov povsod po Turčiji obilo in bi imela z njima zgolj sitnosti, saj morata vsakega psa oblažati.

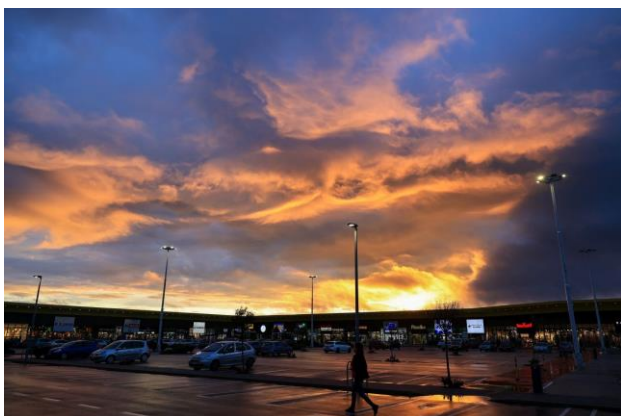
Pot do Turčije sva združila tudi z obiskom naših prijateljev. Tako nisva hitela, da ne bi bilo preveč naporno. Kljub temu pa naju je čakalo kar obilo kilometrov za prevozit, saj je Turčija res velika država. Ima slikovite plaže, otoke, visoke hribe, številne naravne in kulturne znamenitosti. Seveda je bil najin plan tudi obisk »must see« destinacij kot so Pamukkale, Kapadokija, Istanbul, Antalya in še katere.

Potopis sem sprva poimenoval Kofetkanje po Turčiji, a sem ga potem preimenoval v Čajčkanje po slikoviti Turčiji 2025, saj ta bolj ustreza realnosti današnje Turčije.

6.5.2025

Krško, Velika Dolina, Bregana, Sremska Mitrovica – 397 km

Kot ponavadi sva od doma krenila kasneje kot sem sprva načrtoval. Je bilo treba še veliko stvari postoriti pred odhodom. Prvi postanek je bil že pri Igorju v Veliki Dolini, ki sva mu predala nekaj modre frankinje, da se doma ne pokvari. Potem sem zavil še na bencinsko črpalko Pilip v Bregani in natočil poceni nafto (1,28€). Potem sva šla po precej dotrajani hrvaški avtocesti do mejnega prehoda Bajakovo-Batrovci, kamor sva prispela ob 18.40 uri in ga prečkala skoraj brez čakanja. Nato sva zavila v Sremsko Mitrovico, kjer sva najprej obiskala Lidl. Po manjšem nakupu sva ugotovila, da se tam ne bo dalo prespati, zato sva odšla do brezplačnega parkirišča za goste restavracije Posejdon **44.9730,19.5981**, kjer sva pred leti že prespala. Ker tokrat v restavracijo nisva šla na večerjo, sva raje odšla na javno parkirišče malo naprej **44.9724,19.5996**, kjer je popoldan in ponoči parkiranje zastoj. Sicer pa je plačljivo s telefonom preko sms. Vendar meni zvečer niti zjutraj ni uspelo vzpostaviti povezave, da bi opravil zelo poceni plačilo.

Sončni zahod v Sremski Mitrovici

Večerni pogled na Savo v Sremski Mitrovici

7.5.2025

Sremska Mitrovica, Čačak – 198 km

Noč je minila mirno. Zjutraj sem ob sedmi uri še enkrat skušal plačati parkirnino preko sms-a, vendar neuspešno. Zato sva se raje prestavila pred nakupovalni center pri Lidlu. Tu sva še malo poležala, potem pa obredla nekaj trgovin in lekarno, nakupila pa sva tudi »Vodo vodo«, predvsem zaradi praktičnih plasten. Potem sva se zapeljala po avtocesti proti Čačku. Tam sva bila dogovorjena, da se srečamo z Lidijinim bratrancem Vladom, ki sva ga leta 2018 že obiskala. Ker pri njegovem bloku ni bilo prostega in dovolj velikega parkirišča, sem naredil en krog po mestu, potem pa se utaboril z ad na brezplačnem parkirišču pri Tehnični fakulteti **43.8974,20.3458** nedaleč od Vladičinega domovanja.

Srečanje s prijateljem Vladom

Pred galerijo Nadežde Petrović v Čačku

Vlado je ob klicu ravno končeval z delom, kot zdravnik ORL dela v namreč tamkajšnji bolnišnici. Jaz sem krenil po nasipu ob športnem parku, da bi naredil nekaj fotografij, ko se je tam pojavil on. Skupaj sva odšla do ad in potem z Damjano peš po velikem športnem kompleksu ob Zahodni Moravi in potem skozi mesto do njegovega avtomobila. Z njim smo odšli do nove pridobitve Cvetnjak, kjer je velik lepo urejen gostinski in rekreacijski kompleks, na otočku pa imajo tudi odprt oder za nastope glasbenikov. Tu bi se dalo verjetno tudi prenočiti **43.8950,20.3291**. Potem smo krenili do nove razgledne ploščadi na gori Kablar, ki pa še ne obratuje. Del poti smo seveda morali prehoditi. Potem smo se po še nedokončani cesti spustili v Ovčar Banjo in imeli tam večerjo. Zvečer smo se vrnili v Čačak, saj je imel Vlade še neke opravke. Ob tej priložnosti sem mu predal tudi manjšo foto knjigo z njegovimi fotografijami. Škoda, da nam Vlade, ki se v prostem času ukvarja z glasbo, ni še kakšne zapel in zaigral na svojo akustično kitaro.

Razgledna ploščad na planini Kablar

Glavna promenada v Bitoli

8.5.2025

Čačak, Vladičin Han, Kumanovo, Bitola – 524 km

Zjutraj ali bolje rečeno dopoldan sva iz Čačka krenila proti Severni Makedoniji. Prvi del avtoceste do niške magistrale še ni dokončan, zadnji pa je že v uporabi. Ustavila sva se tudi v novem nakupovalnem centru pri Kraljevu. Vreme je bilo ugodno za potovanje, prometa ni bilo veliko, je pa vseeno trajalo kar nekaj ur, da sva brez težav prestopila srbsko-makedonsko mejo. Še prej sem v Vladičin Hanu dolil nafto v rezervoar, potem pa le tega povsem napolnil s poceni gorivom v Kumanovu (manj kot 1,1€). Ustavila sva se tudi pri hotelu in kampu pri Velesu, kjer sva leta 2014 enkrat prespala, zdaj pa je vse skupaj zaprto in propada.

Prenovljen oficirski dom v Bitoli

V mestu je vedno polno ljudi

Po peti uri sva le prispela v Bitolo, kjer sva obiskalo Evo, hčerko Damjanine najboljše prijateljice in sosede Polone. Ta je dve leti živela z možem Nejcem, ki je rokometaš, in dvema

sinovoma v tem makedonskem kraju. Ker se Nejcu pogodba z roketnim klubom Pelister izteka, se letos selita domov ali na kakšno drugo lokacijo. Z Evino družino smo proti večeru odšli po mestu in se sprehodili po glavni mestni promenadi. Potem sta Eva in Nejc odšla spraviti otroke v posteljo, z Damjano pa sva naredila še en krog proti športni dvorani in nogometnemu stadionu. Tu sem našel tudi parkirišče **41.0224,21.3344**, ki je označeno tudi na aplikaciji park4night (p4n), jih je pa še nekaj. Midva sva bila parkirana pred manjšim blokom, kjer so Cehteti dve leti živeli, najmlajši pa je bil v Bitoli tudi rojen. Seveda smo po večerji, ki so jo pripeljali iz enega od bližnjih lokalov, klepetali še dolgo v noč.

Glavna tržnica v Bitoli ponuja marsikaj

Eva in njena družina na sprehodu po korzu

9.5.2025

Bitola – 0 km

Po poznem zajtrku smo se odpravili po mestu, kjer se je Evra srečala še s prijateljico Jovano, nekdanjo srbsko rokometašico, njen partner pa je Nejčev soigralec v klubu Pelister. Seveda je to srečanje v eni od restavracij trajalo kar nekaj časa, tako da sta se nam pridružila tudi oba rokometaša, ki sta prišla s treninga. Potem smo z Evo obiskali še veliko tržnico in nekaj trgovin, da je nakupila nekaj za kosilo. Po kosilu sta se nam pridružila še oba sinova, ki sta bila v vrtcu in njuna varuška Aneta. Proti večeru sva se z Damjano sprehodila po mestu, a se kmalu vrnila, saj se je pripravljalo na dež.

Pogled na središče Bitole od zgoraj

Arheološko najdišče Heraclea

10.5.2025

Bitola, Solun, Kavala – 360 km

Dopoldan je na obisk spet prišla varuška Aneta z možem Stevom, ki je želel videti najin ad. Sam je sicer navdušen športnik, pleza, hodi v hribe, smuča... Potem sem ga s svojim štirikolesnikom zapeljal po mestu, saj sem ga želel napolniti s poceni bencinom. Zapeljala sva se tudi do arheološkega najdišča Heraclea. To sem na hitro poslikal, potem pa sva se vrnila. Skupaj smo potem preko mejnega prehoda Medzhitlija odšli v najbližji grški Lidl. Seveda smo še prej natočili poceni nafto, tudi v naš ad. V velikem Lidlu sem seveda moral

dokupiti svoje jogurte (Milbonin kremni desert). Potem so oni odšli na kosilo – giros, midva pa naprej proti Solunu. Tu sem na p4n izbral brezplačno parkirišče pri razstavišču **40.6277, 22.9581**, vendar je bilo to povsem zasedeno, prav tako vse ulice v mestu, kjer so bili marsikje avtomobili parkirani po cesti kar v dveh kolonah. Očitno se je nekaj dogajalo v mestu, verjetno je bil kakšen sejem ali kakšna druga prireditev, pa še avtobus z nogometaši in policijskim spremstvom sva videla. Iskal sem kakršnokoli parkirno mesto, tudi plačljiva parkirišča so bila polna ali pa so imela višinske prepreke. Zato sem obupal in krenil naprej. Tako sva zvečer prispela do Kavale in se utaborila na manjšem peščenem parkirišču pred mestom **40.9159,24.3830**. Tu sva vsa utrujena v miru zaspala v družbi še enega ad.

V Solunu (Tesalonika) ni bilo mogoče parkirati

Jutranji pogled na grško Kavalo

11.5.2025

Kavala, Çanakkale – 343 km

Dopoldan se je Damjana sprehodila po obali, jaz pa sem obdelal še sobotne fotografije in izkoristil svoj EU internet za brezskrbno pošiljanje. Potem sva krenila proti Turčiji po ac, kjer je treba kar naprej plačevati sicer poceni cestnino, ki pa se je kar nabere. Na grškem mejnem prehodu smo v velikem kaosu med tovornjaki in avtobusi stali več kot uro. Na samem prehodu sem šel na izhod za avtobuse, ker je bilo tako označeno na tabli, predvsem zaradi širine ad (čeprav moj ni tako širok). Pri preverjanju potnih listov je imel grški policist nemalo težav, verjetno pa je svoje pripomoglo tudi delo v vroči nedelji. Po prehodu grškega mejnega prehoda so bili na mostu oboroženi grški, potem pa še turški vojaki.

Cestnina pred mostom čez ožino Dardanele

Ena od mošej v Çanakkale

Na turški mejni prehod sva vstopila ob 15. uri, saj se je ura premaknila za eno ur naprej. Ta je povsem nov, velik, lepo urejen. Pri vstopu in oddaji dokumentov moraš izstopiti iz avtomobila, da te poslikajo. Ker nisem imel zelene karte za štirikolesno Yamaho, sem moral to kupiti. Stala me je 60€ in več kot pol ure čakanja. Po tem oprasku sem za turške lire zamenjal še prvih 200€ in prejel šop bankovcev po 100TL skupaj za več kot 8 tisoč. Potem pa spet do

policistke, ki je še enkrat hotela dokumente od ad. Pri izhodu z mejnega prehoda pa so spet spraševali, kje imam motor. Spraševal sem tudi za HGS kartico za plačilo cestnin in mostnin, pa te ni na prodaj na mejnem prehodu, ampak zgolj na nekaterih bencinskih črpalkah in poštah in še to med tednom, saj ob sobotah in nedeljah na pošti ne delajo. Tako sva po najprej ne plačljivi, potem pa po plačljivi avtocesti krenila naprej. Pred mostom čez Dardanele sem natočil diesel (1€). Za uporabo mostu in turške ac pa sem odštel 1.160TL (27€). V mestu Çanakkale sem parkiral na velikem brezplačnem parkirišču pri bazarju, ki se je počasi zapiral **40.1441,26.4124**. Po poznem kosilu sva krenila proti obali in središču mesta. Pri tem sva očitno zašla v romski predel, kjer so naju sicer malo čudno gledali. Precej utrujena sva se potem hitro vrnila, saj nama ni bilo prav nič vseč vsa ta umazanija in čudni ljudje. Parkirišče pri bazarju se je v tem času skoraj povsem izpraznilo.

Replika trojanskega konja v Troji (Tevfikiye)

Arheološki muzej v Troji je res velik in bogat

12.5.2025

Çanakkale, Troja, Ayvalık – 182 km

Dopoldan je Damjana ostala v ad in se seznanila z dvema Francozoma, ki sta se ponoči parkirala zraven naju. Jaz sem peš odšel do najbližjega poštnega biroja, da bi kupil SIM kartico. Seveda jih »poštar«, ki je imel v uporabi še iglični tiskalnik, ni imel, baje mu jih je zmanjkalo. Me je poslal do bližnje banke. Na prvi je bila velika gneča, na drugi pa mi je prijazna uslužbenka po preverjanju pri šefih povedala, da te kartice na morem dobiti, ker nisem njihov komitent. Tako sem krenil 2 km na drugo stran mesta, v sam center, ki je zelo lepo urejen in je zelo blizu bazarja, kjer sva prespala. Na pošti sem dokaj hitro uredil, izpolnil formular, potem dobil številko okenca, kjer sem poravnal račun in to le z gotovino - 550TL (13€) in dobil HGS kartico. Potem sem zavil še v prodajalno Turk Telekom in kupil SIM kartico za 50 GB (30€). Spet je trajalo več kot uro, ker me niso našli v sistemu, da sem sploh vstopil v Turčijo. Pa še dva računa so naredili namesto enega. K sreči sem lahko plačal z bančno kartico. Po vrnitvi do ad, ko je Damjan mislila, da me ne bo več nazaj, sva poklepetala še s Francozoma, ju opremil z gradivom o Sloveniji, saj se nameravata po vrnitvi iz Turčije ustaviti pri nas. Potem sva krenila proti Troji (Tevfikiye). Najprej sva se ustavila na parkirišču blizu muzeja **39.9559,26.2482**, kjer pa seveda ni trojanskega konja. Zato sva se premaknila naprej do arheološkega parka **39.9566,26.2413** - parkirnina 40TL (1,75€). Vstopnina je bila kar zabeljena 1.175TL (27€), vendar ta vključuje tudi muzej. Sam arheološki park ni nič posebnega, veliko nametanega kamenja, konj pa je zanimiv in očitno obnovljen, saj so se nekateri pred leti pritoževali, da je v slabem stanju. Ker sva imela karte, sva seveda te izkoristila tudi za obisk muzeja, kjer pa nama parkirišča niso zaračunali **39.9560,26.2509**. Muzej je res velik, v treh nadstropjih, sodobno opremljen in z veliko eksponati. Je tudi klimatiziran in je sprehod po njem lepo speljan, ima pa tudi dvigalo. Pred muzejem sva srečala tudi Francoza, katerima sem dal tudi svoj plan potovanja po Turčiji, ki sta bila jezna, ker je vstopnina tako draga. Po ogledu in kosilu, ki sva ga imela kar na muzejskem parkirišču, sva krenila proti morju. V kraju Ayvalık sva se parkirala ob novo lepo urejeni plaži **39.2686, 26.6595**. Tu sva sicer na dveh vstopih videla, da je parkiranje za kamp vozila

prepovedano. Na zadnjem pa te table ni bilo. Tako sva tvegala in nihče naju ni preganjal. Sprehodila sva se po lepo opremljeni plaži s stezo za kolesarje in pohodnike. Šla sva tudi do velikega luna parka in džamije ter opravila fotografiranje pri napisu za znamenito plažo Sarimsakli. Mesto je polno hotelov in lokalov, ki jih na veliko obnavljajo, gradijo pa tudi nove.

Znamenita plaža Sarimsakli v Ayvaliku

Jutranji pogled na Ayvalik od zgoraj

13.5.2025

Ayvalik, Aliğa, Izmir, Selçuk (Efes-Ephese) – 250 km

Dopoldan sem plažo in mesto fotografiral še z dronom. Nato sva šla mimo krajev, kjer je postavljenih polno vetrnih elektrarn. Očitno okoli mesta Bergama ogromne vetrnice tudi izdelujejo, saj sva jih videla pri več velikih halah. Ker sva želela še malo do morja, sva zavila v kraj Aliğa in odkrila eno manjše brezplačno parkirišče **38.8932,27.0553**. Zraven pa je kar nekaj tabel ob obali, ki parkiranje ad prepovedujejo. Sprehodila sva se po obali, ki je pozidana čisto do morja. Potem sva šla v en lep domač lokal, kjer sem si poželet hobotnice. Porcija je bila bolj skromna in ne prav poceni, je pa tudi res, da zame še ni bil čas za kosilo.

V Turčiji izdelujejo tudi vetrne elektrarne

Damjana je poskusila klapavice z rižem

Od tu sva nadaljevala do Izmirja. To je tretje največje mesto v Turčiji in res je ogromno. Že precej km pred mestom sva na hribih videla povsem nove stanovanjske soseske z velikimi bloki. V Izmirju živi 3 milijone ljudi, v njegovi okolici pa še en milijon. Izbrano parkirišče sva najprej zgrešila, zato sva morala preko nadvoza po daljši poti nazaj. Tam je bilo tudi edino prosto parkirišče. Ni bilo predrago in je na dobri lokaciji za ogled mesta **38.4166,27.1242**. Zraven je tudi metro oziroma železniška postaja. Midva sva šla najprej malo po obali, nato pa proti velikemu bazarju. Tega sem obiskal na koncu ogleda. Prej sva šla namreč v mesto, kjer je na stotine prestižnih prodajaln, kjer prodajajo prekrasne poročne in svečane obleke. Za ceno nisva spraševala, baje pa jih pošiljajo po vsem svetu. Res prava paša za oči. Šla sva tudi v mestni park, za obisk muzeja mask pa sva bila prepozna. Ob povratku mimo številnih visokih hotelov je Damjana poskusila tudi klapavice napolnjene z rižem. Jaz sem zavil še na bazar, kjer je bilo vsega in to na ogromnem prostoru, kjer se lahko hitro izgubiš. Potem sva se vrnila na razgreto parkirišče, kjer je bil najin ad s pomočjo maxxfana prijetno temperiran.

Na hitro sva nekaj pojedla, bila presenečena nad ceno parkiranja - 190TL /do 4 ure (4,3€), potem pa krenila proti odlično ohranjenim ruševinam starorimskega mesta Efes. To mesto seveda ne obstaja več, zato sva parkirala nedaleč proč v kraju Selçuk **37.9483,27.3661** in to brezplačno, čeprav je okoli veliko plačljivih parkirišč. Zvečer sva se po mestu še sprehodila, blizu parkirišča pa je bil tudi turški haman, kopališče z ugodnimi cenami tretmajev – masaže in podobno. V družbi enega avstrijskega ad smo v miru prespali.

Ostanki knjižnice v nekdanjem Efesu

Amfiteater za 25 tisoč ljudi zdaj obnavljajo

14.5.2025

Selçuk, Pamukkale – 235 km

Dopoldan sva z Yamaho odšla proti vhodu v nekdanje mesto Efes. Že daleč pred glavnim vhodom je bilo na cesti polno avtobusov, minibusov in taksijev, saj so ta dan prišli številni turisti iz dveh križark. Zato sva odšla do hiše Device Marije, kjer sva pričakovala manjšo gnečo. Vendar je bilo tudi tu potrebno stati v koloni pred vhodom. Za dve vstopnini in parkirnino je bilo treba odšteti 1.000TL (23€). Tudi na tej lokaciji je bila velika gneča, saj sva stala v vrsti pred Marijino hišo več kot eno uro. Seveda je bilo v hiši prepovedano fotografirati. Jaz sem bil nad videnim malo razočaran, je pa to očitno romarska pot, ki jo množično obiskujejo tudi Kitajci in Američani. Tu sem kupil knjigo o Turčiji, Damjana razglednice in nekaj spominkov. Potem sva se z motorjem spustila po cesti in na zgornjem vhodu vstopila v Efes, vstopnina 1.702TL (40€). Tu je bilo ta čas že malo manj gneče, saj za vstop ni bilo potrebno več čakati v vrsti. Še vedno pa je bilo veliko ljudi. Bilo je toplo, a je pihalo, da ni bilo prenaporno. Bilo je res kaj za videti, tudi veliki amfiteater za 25 tisoč ljudi, ki ga še obnavljajo. Zgoraj je še en precej manjši, znameniti pa so tudi ostanki knjižnice in templjev. Damjana je šla še do Marijine cerkve, jaz pa v muzej, kjer je na ogled res zanimiv grafični prikaz zgodovine tega kraja. Vse je zelo dobro narejeno s 3D projekcijo v treh dvoranh. Po vzponu nazaj do zgornjega parkirišča sem moral kupiti še turško zastavico, za katero sem namesto enega odštel kar 5€. Potem sva z Grizzly-jem naredila še en krog, saj je bilo malo manj gneče na cesti. V mestu sva nakupila sadje – jagode in marelice in imela na parkirišču kosilo. Potem sva odšla po novi še ne povsem dokončani avtocesti proti Pamukkalam. Tu mi je ponagajala navigacija, poleg tega pa zaradi obnove ac ni bilo izhoda za Pamukkala ali pa sem ga po preusmeritvi na drug pas spregledal. Kljub temu, da sem kupil kartico HGS sem na izhodu iz ac plačal 550TL (11,7€) za cestnino. Poleg tega sem naredil 38 km več in sem se moral vračati nazaj. Po sončnem zahodu sva le prispela v Pamukkale. Tu sva nameravala prespati na brezplačnem parkirišču sredi mesta **37.9188, 29.1197**, a naju je pred tem prestregel zaposleni v kampu in naju zvabil v kamp Willy State, ki ima tudi bazen, ki pa obratuje le julija in avgusta **37.9188,29.1216** - 1.000TL (23€). V kampu deluje tudi internet, pod njegovim okriljem je tudi hotelska restavracija in trgovina. Zvečer sva šla po izpraznjenem mestu, kjer so naju gostinci vabili v svoje lokale na večerjo. Po sprehodu sva se vrnila v ad, bila sva utrujena, tako da nisem niti odprl računalnika in sva odšla spat.

Nočni obarvan pogled na Pamukkale

Poleti z baloni v Pamukkalah

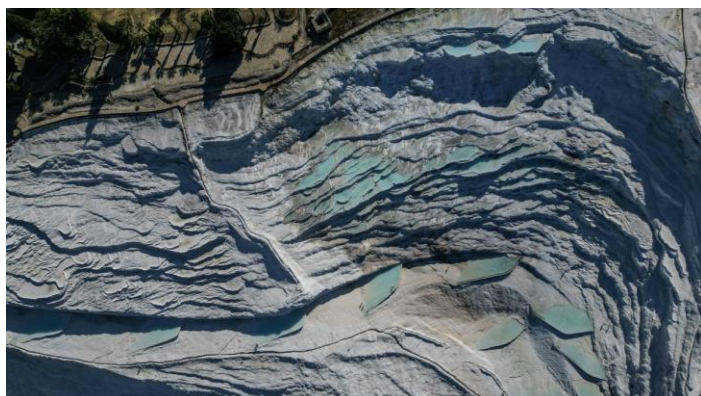
15.5.2025

Pamukkale – 0 km

Ob pol šesti uri še v mraku sem šel na vzlet balonov, ki naj bi bil pred sončnim vzhodom. Res jih je bilo kmalu na nebu vse polno, naštel sem jih vsaj 25. Tolmunčki še niso bili obsijani s soncem. Kljub temu je bilo res lepo in sem užival nad tem prizorom, katerim sem bil nekoč večkrat priča kot aktivni udeleženec poletov z balonom mojega prijatelja Marjana Jereleta. Ker je bila smer vetra na različnih višinah različna, so lahko potem pisani baloni leteli nad tolmunih, ki jih je obsijalo sonce. Tudi v mestu je bilo polno ljudi, ki so spremljali polete. Poslikal sem še gosi in želve v ribniku, kjer je tudi polno rib. Dopoldan sem obdeloval fotografije in jih objavil na fb. Po poznem zajtrku sva odšla na ogled Pamukkal, kjer so bile nekoč antične terme z apnenčastimi terasami in vroči izviri termalne vode. Vstopnina je 1.657TL (38€), ki pa vključuje tudi ogled muzeja in amfiteatra. Vzpon po tolmunih, po katerih se moraš sprehajati bos, ni naporen, saj vseskozi občuduješ lepoto, ki pa bo očitno čez nekaj let izginila, če ne bodo kaj ukrenili. Tudi Kleopatrin bazen tokrat ni bil odprt, ker ga obnavljajo. Seveda sva si ogledala tudi muzej in prazne tolmune na vrhu, jaz pa sem se povzpел še do amfiteatra. Sledil je spust, ko sva se v enem od tolmunov tudi okopala in se namakala v kalni in ne pretopli vodi. Bilo je vroče, a je k sreči malo pihalo. Po povratku se je bilo treba v kampu stuširati, saj sva bila vsa bela od apnenčastega mulja. Potem sva odšla v hotel na kosilo. Sledil je kratek počitek, po njem pa sem odšel na motor in se malo zapeljal naokoli, da bi ujel sončni zahod v hribih. V kampu je bila tudi skupina kitajskih avtodomarjev, ki nameravajo v 160 dneh opraviti 40 tisoč kilometrov po Aziji in Evropi. Na poti so bili že 40 dni, prišli pa naj bi tudi v Slovenijo. Zvečer sva šla še v trgovino po mleko in sladoled, še prej pa na bankomat po turške lire, saj v Turčiji marsikje ne prejemajo bančnih kartic. Dan je bil dolg in pester, bila sva utrujena, a je bilo vredno tega truda.

V tolmunih se mnogi tudi okopajo

Tolmuni s termalno vodo izginjajo

16.5.2025

Pamukkale, Fethiye – 203 km

Tudi ta dan sem zgodaj vstal, da bi poslikal pripravo balonov pred vzletom. Sprva sem že mislil, da jih ta dan ne bo, potem pa so prihajali v velikem številu. Vendar višje, kot sem dan prej predvideval. Zato sem šel spet na spodnjo lokacijo, kjer pa so bili tokrat le trije veliki baloni. Te so že začeli polniti z zrakom, vendar so zadevo kmalu prekinili, saj je bila očitno vremenska napoved slaba in je začelo močnejše pihati. Tako ni bilo nič z balonarskimi poleti. Vrnil sem se v ad, obdeloval in urejal fotografije ter izkoristil internet za objavo na fb. Pred tem so kitajski avtodomarji zapustili kamp in odšli za Istanbul. Potem sem poskrbel za ad, spraznil kaseto in napolnil vodo. Ob odhodu sem spoznal tudi lastnika, ki sem mu dan prej poslal fotografije kampa iz zraka. Ta mi je dal vizitko in nalepko, pa tudi del svojega zajtrka. Po lepi in široki cesti sva odšla do kraja Fethiye, kamor sva prišla ravno v času, ko so bile ceste povsem zatrpane z avtomobili. Tako je trajalo kar precej časa, da sva se prebila do brezplačnega parkirišča pri marini **36.6200,29.0912**. Tja sicer nisem zavil, a sem kasneje zvedel, da se da tam parkirati za 24 ur brezplačno. Sem pa poslikal del marine, kjer obnavljajo ladje, jadrnice, jahte. Tu sva imela kosilo, potem sva se vrnila v mesto na veliko brezplačno parkirišče pri bazarju in nogometnem stadionu **36.6249,29.1188**. Od tu sva krenila skozi manjši park in po dolgi obalni promenadi, kjer je polno lokalov in še česa, da prostoživečih mačk in psov niti ne omenjam. Ob njej je tudi kolesarska steza, skate park, igrala in še kaj, pa tudi ena zanimiva notna skulptura. V enem od lokalov so naju premamili in sva si privoščila še brezalkoholni koktejl in sadno teracoto. Seveda tu ne točijo alkoholnih pijač in takih lokalov je kar nekaj. Sicer pa je ponudba hrane v lokalih kar pestra, tako da je bilo precej ljudi na večerji. Ob kanalu so bile tudi zanimive pisane prikolicе s hitro hrano in pijačo. Midva sva poiskala še trgovino in se v njej opremila z wc papirjem in nekaj hrane ter mlekom. Na parkirišču, ki je bilo zvečer skoraj povsem prazno, je bilo tudi nekaj ad. Ponoči se je po njem nekdo izživljal s svojim motorjem, ena skupina pa se je poslavljala dolgo v noč.

Plesalke v enem od parkov v Fethiye

Notna skulptura ob obalni promenadi (Fethiye)

17.5.2025

Fethiye, Ölüdeniz, Kabak, Kaş – 103 km

Dopoldan nisva šla po obmorskem mestu Fethiye, saj je bilo prevroče, tako, da ni bilo veliko ljudi zunaj, parkirišče pa povsem prazno, saj očitno ta dan bazar ni bil odprt. Pa tudi stojnice so prazne samevale ob kanalu. Zato sva raje preko hriba odšla v Ölüdeniz na najlepšo plažo ob Egejskem morju oz. Turčiji. Na izbranem parkirišču v mestu **36.5467,29.1249** ni bilo prostora za moj ad, pa tudi sicer je bilo mesto zatrpano z avtomobili in turisti. Zato sem malo zaokrožil in našel prosto parkirišče ob obvoznici nad mestom **36.5457,29.1272**. Tu sem lahko parkiral bočno in imel za sabo dovolj prostora, da sem iz ad spravil štirikolesnika. Z njim sva se potem odpeljalo do Modre lagune, kjer bi se dalo pri kampu Suncity tudi brezplačno parkirati **36.5555, 29.1072**. Tega nisva preverjala. Z dronom sem iz zraka poslikal laguno in znamenito plažo Ölüdeniz, ki je malo podobna tisti na Bolu. Potem sva se vrnila v mesto, ki

so ga vseskozi obletavali jadralni padalci, ki so s pisanimi padali pristajali kar na obalni promenadi med turisti in kopalci.

Pisana jadralna padala nad plažo Ölüdeniz

Težko se je upreti slastnim turškim sladicam

Sledil je sprehod po plaži, morje je res nebeško modro, pihal je rahel veter, morje je valovilo in ustvarjalo lepo kuliso za fotografiranje. Po sprehodu po plaži, kjer je polno lokalov in sanitarij, sva zavila še v ulico s prodajalnami. Damjana je tu v nekakšnem »Lidlu« kupila plavalne copate in kratke hlače, potem pa sva nabrala še za skoraj 100€ turških sladkarij. Najbrž me je prijazen prodajalec močno opeharil, tako pri ceni kot stehtani količini. Sladic ni bilo veliko, so bile pa zelo drage, kot sem potem kasneje videl na bančnem obvestilu. Potem sva se vrnila do ad in po ozki vijugasti planinski cesti odšla proti Kašu. K sreči ni bilo prometa, saj se sicer le težko srečaš s kom. Pot je zanimiva, dviga se precej nad morjem, tudi tisoč in več metrov, ob njej pa je nekaj zelo zanimivih turističnih naselij. Seveda pa je nemogoče hitro voziti. Potem sva le prišla do glavne ceste in v Kaš na brezplačno parkirišče v mestu **36.2022,29.6371**. Tu je želela Damjana pripraviti kosilo, a nama ni delal plinski štedilnik. Šobo je namreč zalila voda iz posode, ki se je v pomivalnem koritu odmakala. Zato sem moral vse razstaviti, da sem odstranil vodo, ki ni prepuščala plina, da bi ga lahko prižgala. Ko sem to uredil in sva pojedla kosilo, sva odšla v res zanimivo mesto, polno manjših hotelov, apartmajev, gostinskih lokalov, trgovinic in turistov. Res je bilo kaj za videti in fotografirati, poskusila pa sva tudi turški sladoled. Očitno tu na polno živijo od turizma, predvsem pa izletov z ladjami po otokih in potapljaškega turizma. Naštel sem vsaj 30 ladij z jeklenkami zraka za potapljače, še več pa je bilo bark za prevoz turistov. Zvečer je bil lep sončen zahod, vendar ga zaradi utrujenosti nisva dočakala do konca, saj sva prej odšla v ad na počitek na ne ravnem parkirišču. K sreči sem to malo omilil z zračnimi blazinami.

V Kašu živijo od izletov po morju in potapljanja

Kaş je res slikovito ribiško mesto

18.5.2025

Kaş, Demre, Finike, Çıralı, Ulupinar, Kumluca (Kemer) – 153 km

Na parkirišču je bilo ponoči mirno, nisva slišala niti jutranjega oglašanja iz bližnje džamije. Po zajtrku sva šla v mesto preverit, koliko bark je odplulo. Res je manjkalo kar precej bark, ki prevažajo potapljače, medtem ko je bilo turističnih bark za prevoz turistov še precej v pristanišču. Verjetno te krenejo na plovbo kasneje. Spet sva obredla nekaj zanimivih uličic in glavni trg, kjer stoji spomenik voditelja sodobne Turčije Mustafe Kemala Atatürka, ki ima tudi napis »Mir doma, mir na svetu.« Sicer pa je bilo tako kot v drugih mestih povsod veliko zastav z njegovo sliko, saj so pred dvema letoma proslavljali 100 letnico sodobne Turčije. V mestu še ni bilo veliko ljudi, lokali so se šele odpirali. Damjana je kupila sveže mandlje, videla sva kako pripravljajo nekakšne palačinke iz testa, potem pa sva po pogovoru z mladim Turkom, ki živi v Nemčiji in njegovo mamo, s katero z ad krožita po Turčiji, le odšla naprej v Demre na brezplačno parkirišče sredi mesta **36.2437,29.9857**, ki je blizu cerkve Sv. Nikole in spomenika Miklavža, ki stoji ob njej - vstopnina 737TL (17€). Tu je bilo veliko »rusko« govorečih obiskovalcev, poslikave v cerkvi so dobro ohranjene, manjka pa del strehe, ki so jo nadomestili z novo, ki nudi zaščito pred propadanjem.

Cerkev Sv. Nikole v kraju Demre

Arheološko najdišče Myra Antik Kenti

Od tu sva odšla še v bližnji Myra Antik Kenti, mesto vklesanih grobnic v skalah in dokaj dobro ohranjenega amfiteatra. Tu naju je podjeten domačin zvabil na svoje brezplačno parkirišče, kjer ima svoj bife, sicer pa je tu tudi uradno brezplačno parkirišče za obiskovalce **36.2578, 29.9871**. Vstopnina za ogled Myre je 563TL (13€). Po ogledu sva seveda morala v bife, kjer sva naročila piščančji kebab in pijačo, hladno pivo je prinesel kar iz bližnje trgovine. Ker je bilo vroče, sva imela plan, da se greva ohladit ob morje. V kraju Finike sva izbrala parkirišče ob plaži **36.3039,30.1538**, kjer pa nama ni bilo všeč, veliki valovi so namreč dvigovali mulj v morju, tako da ni bilo najbolje za pogledat in namakanje. Domačinov to seveda ni motilo. Iskala sva naprej, vendar je bila vsa 12 km dolga obala podobna in polna domačinov, ki so na veliko kurili svoje žare. Zato sva odšla po lepi in kasneje po ozki in ovinkasti cesti, kjer je bilo povsod polno avtomobilov, do kraja Ulupinar, kjer je vhod na goro Chimaera. Tu je tudi Yanartaş Milli Park in veliko brezplačno parkirišče **36.4295,30.4649**. Ker je bilo še svetlo in vroče, sva malo počivala ob ad, potem pa le krenila na vzpon do večnih plamenov - vstopnina 60TL (1,4€). Pot je sicer široka, stopničasta in kar naporna, vendar je dolga le dober kilometer. Ob prihodu je bilo ob malih plamenih, ki prihajajo iz skal, polno ljudi. Sicer gre menda za naravne zračnike, ki bruhajo večni plamen nad ruševinami Hefajstovega templja. Tu sva spekla penice in jih ponudila tudi trem pohodnikom, eden je bil Turek, dekletu pa iz Azerbejdžana. Ena zdaj živi v Ameriki, druga v Turčiji in sta se po petih letih ponovno srečali. Skupaj smo potem krenili z gore do našega ad, kjer so bili deležni modre frankinje iz krške vinske kleti in narezka ter čemaževega namaza. Potem je prišel uslužbenec iz parka in nam dal vedeti, da ne moremo tu prespati, čeprav sva to nameravala. Ob nama sta bila še dva turška ad, a smo morali vsi zapustiti parkirišče. V temi sva krenila do glavne ceste in se utaborila pri kraju Kumluca Kemer Yolu na velikem makadamskem parkirišču **36.4907, 30.4724**, kjer je tudi voda in kontejner za smeti ter klopca. Ko sva legla v posteljo, je prišel en

avtomobil in so glasno navijali glasbo. Ko so ti odšli, pa so naju obiskali še policisti, ki so zgolj preverili najine potne liste.

Večni plamenčki na gori Chimaera

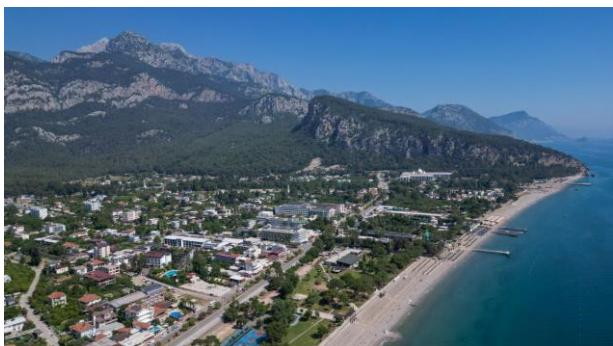

Z gumenjaki po Göynük Canyonu

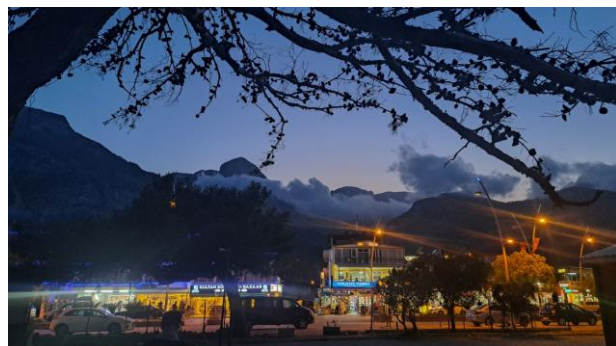
19.5.2025

Kumluca, Göynük Canyon, Beldibi – 45 km

Ta dan je bil za Turke praznik, dela prost dan, saj so obeležili spomin na Atatürka, ki se je na ta dan leta 1881 rodil in ga praznujejo kot Dan mladih in športa. Zato sva se tudi midva odločila za aktivno preživljanje dneva. Odšla sva mimo večjega kraja Kemer v Göynük Canyon in se utaborila na parkirišču **36.6824,30.5344**. Tu sva kupila karte za ogled s čolnom - 1.150TL (27€), tako da nama ni bilo potrebno prepešačiti v hrib vseh 2 km poti, saj so naju do vkrcanja v čolne pripeljali s terenskim vozilom po ozki cestici nad kanjonom. Plastičen čoln je upravljal mlad študent iz Kazahstana. Vožnja ni trajala dolgo, voda prijetna za namakanje nog, prepadne stene pa lepe za fotografirat. Nekateri so v vodi proti plačilu tudi zaplavali (kanjoning). Kanjon je vreden ogleda in je bil kljub vročini lepo obljuden. Je kaj videti, seveda ti ponujajo tudi fotografije (200TL), slikanje z legvanom in papigami in seveda hrano in pijačo. Zaradi Damjanine utrujenosti in vročine sva spremenila plan in nisva odšla v pregreto in veliko mesto Antalya, ampak v manjši turističen kraj Beldibi, kjer je turško Ministrstvo za turizem in kulturo pred leti postavilo pza **36.7339,30.5644** - 700TL (16€). Pza je sicer že potreben obnove, morda temeljitega čiščenja, ima pa skoraj vse razen interneta. Cena za Turke je očitno previsoka, saj je bila ob našem prihodu v njem le ena večja družina s kamp prikolico, ki je kmalu zapustila pza. Jaz sem se v morju okopal, voda je bila prijetna za osvežitev, v morju veliki kamni, samo plažo pa še na veliko urejajo. Damjana je naredila kosilo – turške čevapčiče. Pred tem me je ogovoril mlad Turek, ki je bil na poročnem potovanju z ženo, ki je želel poskusiti pivo z alkoholom. Ker ga nisem imel, sem mu podaril pločevinko radlerja z 2% alkohola in je bil nadvse vesel. Potem naju je s kurjimi rebrci presenetila družba treh (dve dekleti in fant), ki so imeli za nama piknik. Vrnila sva jima z buteljko slovenskega vina. Potem so nama ponudili še kavo, midva pa njim čokolado. Ko se je znočilo sva odšla v mesto, kjer je bilo seveda vse polno lokalov, ki jih vodijo očitno bolj rusko govoreči priseljenci. Cene so veliko nižje kot v drugih krajih. Kljub temu sem za nektarine plačal 6€. So bile pa vsaj trde in po mojem okusu. Hotela sva tudi na teraso sosednjega hotela Magic Life Rixos, vendar nama varnostnik ni dovolil, češ da je samo za hotelske goste (ti naj bi bili samo starejši od 16 let). Potem sva se vrnila v pza, kjer pa sva pozno v noč poslušala glasno glasbo iz hotelske terase, kjer je DJ vrtil vsaj nama znane komade. Pred odhodom v mesto sem obdelal fotografije zadnjih dveh dni, po povratku pa še večerne in jih poslal zbrani družbi, ki je še kar vztrajala na pikniku in družbi, ki sva jo spoznala dan prej.

Manjši turistični kraj Beldibi je poln hotelov

Večerni pogled na hribe nad Beldibijem

20.5.2025

Beldibi – 0 km

Damjana se je še vedno slabo počutila, zato sva postanek v pza-ju podaljšala še za en dan. Tako je ta dan odpadel obisk Antalye. Jaz sem bil skoraj ves dan za računalnikom in pisal in urejal potopis. Vmes sem še neke zadeve postoril na ad. Ker je recepcija precej oddaljena od pza-ja, sem že hotel s štirikolesnikom do tja, da bi plačal še za en dan, a me je mlada receptorka prehitela in prišla do naju, da pobere 700 lir za nočitev. V to ceno je vključena tudi elektrika in voda, ki je na vsaki parceli ter uporaba sanitarij, ki so pod ključem. Tudi zvečer, ko se je precej ohladilo, se nama ni ljubilo na sprehod po mestu, zato sva uživala na počivalnikih. Sicer sem z dronom dopoldan poletel nad mestom, kjer je polno hotelov in dolga plaža, pa seveda polno apartmajev in lokalov. Zvečer nekaj po deseti uri naju je spet razveselil DJ iz hotelske terase, ki pa je tokrat predvajal povsem drugo tematsko glasbo s številnimi tolkali in hitrimi ritmi. Bilo je prijetno, kljub temu sva že pred koncem utrujena zaspala.

Babuške v predmestju Antalye

Znamenita Hadrijanova vrata v Antalyi

21.5.2025

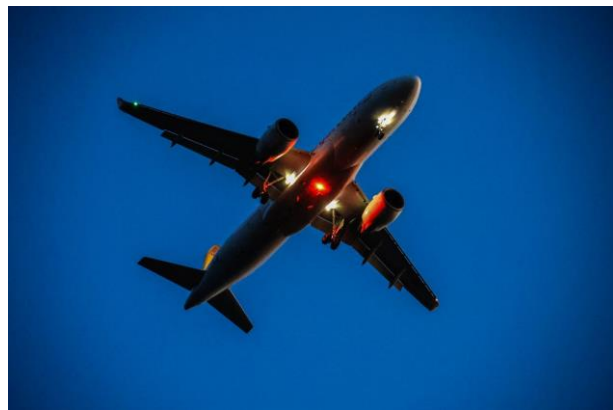
Beldibi, Antalya – 41 km

Dopoldan sem napolnil vodo v ad, očistil kaseto in stekla na ad, Damjana pa je počistila ad. Potem sem še urejal fotografije. Po tretji uri pa sva le odšla v Antalyo. Najprej do predmestja, kjer stojijo ruske babuške na brezplačno makadamsko parkirišče **36.8524,30.6161**. Tu sem šel še na pošto, da bi preveril stanje na HGS kartici, pa nisem nič kaj pametnega izvedel. Niti kako uporabljati aplikacijo, v katero se mi je celo uspelo prijaviti. Od tu sva krenila v stari del mesta Kaleiçi in se parkirala na velikem parkirišču, kjer je ob petkih tržnica **36.8870, 30.7152**. Od tu je dobrih 500 metrov do Hadrijanovih vrat, ki vodijo v staro mestno jedro. Tu res začutiš pravo pristno Turčijo z arhitekturo in rokodelci in številnimi lokali. Odšla sva do stolpa Hidirlik, katerega ni mogoče obiskati, saj njegovo okolico urejajo. Spustila sva se tudi do marine in potem po drugi poti nazaj do ad. Potem sva po nekih manj obljudenih ulicah

nadaljevala do brezplačnega parkirišča pri spodnjih slapovih Düden **36.8521,30.7844**. Tu sva se tik pred sončnim zahodom sprehodila skozi lepo urejen park do slapa, potem pa še v drugi del, kjer je manjši peščen rt. Vendar do njega nisva prišla, je bil le predaleč. Je pa v tem predelu tudi velika vojašnica. Antalya je milijonsko mesto, res lepo urejena, povečini z novimi velikimi stavbami in parki, promet pa je potekal tekoče, čeprav sem se bal, da bodo povsod zastoji. Zvečer sva morala poslušati pristajanje letal tik nad nama, saj je v tem predelu letališče, ki očitno deluje ves dan, tudi ponoči.

Spodnji slapovi Düden v Antalyi

Množice turistov prihajajo z avioni

22.5.2025

Antalya, Beyşehir, Konya – 275 km

Dopoldan se je na parkirišču nabralo veliko avtobusov in minibusov, ki so pripeljali turiste na ogled slapa Düden. Zato midva nisva še enkrat odšla do njega, ampak sva z ad krenila proti rtu, ki ga prejšnji večer nisva osvojila. Pred tem sva se ustavila v prodajalni Carefour in nakupila nekaj hrane in pijače ter brezglutenski kruh za Damjano. Potem sva šla do velikega hotela, takšnih in še večjih sva potem na izhodu iz Antalye videla res veliko in eden je bil lepši in prestižnejši kot drugi. Nato sem na eni od črpalk natočil diesel prvič pod evro za liter (0,985€). Potem sva najprej po nekih lokalnih cestah in kasneje po nedokončani hitri cesti prišla do kraja Beyşehir na parkirišče **37.6688,31.7131**, kjer je tudi ogromno jezero. Tam sva se sprehodila, pridružil se nama je mlad fant, ki me je hotel na vsak način odpeljati z motorjem do lesene mošeje. Po kosilu sva se tja zapeljala kar z ad. Mošeja je res zanimiva, narejena je iz lesa brez enega žeblija. Potem sva si ogledala še eno novo mošejo, ki je bila dokončana pred dvema letoma.

V Antalyi je množica prelepih hotelov

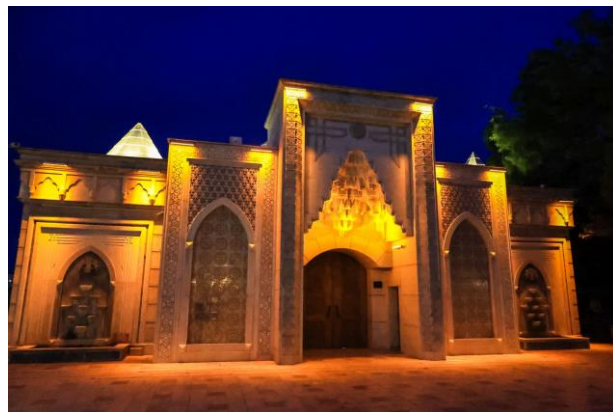
Stara lesena mošeja v Beyşehiru

Od tu sva krenila proti Konyi. Vmes sva imela policijsko kontrolo, a so pogledali le vozniško dovoljenje. Ob poti sva videla tudi številne sončne elektrarne in novo naselje glamping hišic. Z dronom sem ob cesti poslikal še krožišče in zanimive skale ob cesti. Proti večeru sva prišla

v veliko in lepo urejeno Konyo in se utaborila pri Panorama muzeju in blizu velikega kulturnega centra **37.8702,32.5126**. Na internetu sem prebral, da imajo tam ob četrtkih brezplačni ogled obreda dervišev. Zato sva pohitela in bila priča lepi plesni predstavi v še lepši kulturni dvorani. Potem sva krenila peš v mesto dervišev, vse do muzeja Mevlanin, ki pa so ga že zapirali. Mesto je bilo lepo praznično razsvetljeno, polno ljudi in lepo urejeno. Damjana se je fotografirala celo s prijazno policistko, potem pa sva zavila še v ulico s številnimi prodajalnami, ki pa so bile povečini že zaprte. Zato sva krenila nazaj in v ad mirno prespala, ob jutranji budnici iz mošeje seveda.

Konya je veliko in sodobno mesto...

... z veliko zgodovinskih znamenitostmi

23.5.2025

Konya, Aksaray, Selime – 194 km

Dopoldan je bilo že kar vroče. Zato sva odšla v mesto. Najprej sva zavila v spominski park padlim, nato pa Melvin muzej, kjer ne pobirajo več vstopnine. Je kaj za videti, je pa bilo tudi veliko obiskovalcev. Sprehodila sva se tudi po več ulicah v mestu, kjer je na stotine prodajaln z različnimi izdelki. Jaz sem si kupil nekakšne lepinje, Damjana pa suho sadje. Ob povratku sva zavila v Panorama muzej - vstopnina 50TL (1,1€), kjer je prikazana zgodovina teh krajev in makete nekaterih znamenitih stavb v Turčiji. Ker sem zvedel, da je v Konyi ta vikend Sejem karavaninga in kampa, sva se odpeljala do razstavišča na veliko parkirišče **37.9366,32.5156**, kjer bi se dalo verjetno tudi prespati. Na sejmu sem pričakoval veliko avtomobov, saj je v Turčiji več kot deset večjih podjetij, ki se ukvarjajo s predelavo avtomobov. Žal so bili tu predstavljeni zgolj lokalni, domači proizvajalci, ki pa ponujajo marsikaj zanimivega. Mene je najbolj pritegnil premaz, s katerim zaščitijo avtodome. Izgleda super, kako se pa obnese v praksi, bi pa moral preveriti. Na sejmu sva navezala stike z nekaterimi in tako nas je eden napotil v Omse Yapı & Kamp Karavan, kjer bi nama lahko na hitro izdelali komarnik za drsna vrata našega vana. Turški ad so namreč vsi opremljeni s komarniki. Zato sva odšla tam. Bili so prijazni, vendar nama tega niso mogli narediti.

Plesna predstava dervišev v Konyi

Zanimive skalne stvaritve okoli Selime

Zato sva zapustila mesto dervišev in šla proti dolini reke Ihlara. V kraju Selime sem ob fotografiranju zanimiv skalnih gmot naletel na prijaznega domačina, ki naju je potem zvabil na veliko parkirišče ob pokopališču, kjer je parkiranje zastoj **38.3014,34.2644**. Seveda nama je ponudil še večerjo pri svojih sorodnikih, ki imajo hišo tik ob parkirišču in voden izlet po okoliških znamenitostih. Jaz sem šel takoj na motor, da bi še pred sončnim zahodom poslikal čudovito pokrajino. Šel sem tudi v mesto Ihlara in se spustil v kanjon reke ter ga del prehodil. Potem sem se s pol urno zamudo vrnil nazaj na zelo okusno večerjo z jagnjetino in zelenjavno juho. Zanj sva odštela le 1.000TL (23€). Ob avtodom je takoj ob prihodu prišlo tudi precej velikih pastirskih psov, ki so bili deležni svoje večerje, zato so naju čuvali vso noč.

Kanjon reke Ihlara

Podzemno mesto Derinkuyu

24.5.2025

Selime, Ihlara, Derinkuyu, Göreme – 91 km

Zjutraj so naju prebudile ovce, ki jih je pastir gnal na pašo. Jaz sem vstal tokrat bolj zgodaj, poslikal pokrajino z dronom, potem smo imeli pri domačinih še njihov zajtrk. Ob deseti uri pa smo krenili na izlet po okoliških krajih z več kot 20 let staro Hondo z avtomatskim menjalnikom. Obiskali smo marsikaj zanimivega - dolino Ihlare, cerkev v skali, lesen mlin za oljke, razgledno teraso nad kanjonom, jezero. Trajalo je skoraj tri ure, stalo pa naju je 3.400TL (76€) z napitno seveda. Je pa bilo prijetna izkušnja, še posebej, ker je najin vodič Ahmet dobro govoril angleško. Na koncu smo srečali še dva italijanska motorista, ki ju je seveda Ahmet, ki je mene klical kar brat (brother), povabil na prenočišče in jima verjetno ponudil še kaj. Midva sva nadaljevala v Derinkuyu in parkirala med številnimi avtobusi **38.3739,34.7347** (100TL) blizu vhoda v podzemno mesto. Damjana je počivala in ostala v ad, jaz pa sem šel na ogled tega svojevrstnega mesta. V podzemlju, kjer se spustiš po ozkih in nizkih tunelih več kot 40 metrov v globino, sem naletel na skupino turistov iz Slovenije in se jim pridružil. Imeli so tudi srbsko govorečega vodiča, ki je povedal marsikaj zanimivega. Pot je bila naporna, večinoma si sklonjen, je pa podzemlje dobro osvetljeno in prezračeno. Vseeno je bil občutek utesnjenosti in verjetno ne bi šel še enkrat na ta ogled. Po izhodu sem se na hitro sprehodil še po mestu, kjer na vsakem koraku ponujajo marsikaj. Midva sva odšla naprej v osrčje Kapadokije v mesto Göreme na brezplačno parkirišče skoraj v središču mesta **38.6447,34.8349**. Tam je sicer tabla, da stane 24 ur parkiranja 500TL, vendar te nihče ne pobira, pa tudi parkomatov ni bilo nikjer. Ker nama je zmanjkalo plina za pripravo kosila, sem moral dati iz boksa svoj štirikolesnik, da sem lahko zamenjal plinsko jeklenko. Zato sva potem z motorjem krenila na ogled res čudovitih stvaritev, ki jih je pred davnimi leti ustvarila narava. Bil sem presenečen, ker ni nikjer nobenih omejitev, motoristi vozijo brez čelad, vsi norijo z džipi in štirikolesniki, ogleda pa imajo tudi s konji in kamelami. Bilo je res polno ljudi, saj je bil vroč vikend. Potem sva se zapeljala še po mestu in okolici ter v bližnji Uçhisar, ki stoji na preluknjanem hribu. Zvečer sva odšla po mestu Göreme, kjer je polno manjših hotelov, apartmajev, da lokalov niti ne omenjam. Pozanimal sem se tudi za polet z balonom, ponujena mi je bila neverjetna cena 90€. Ker nisem bil prepričan, da bo to res, ponudbe

nisem sprejel, očitno pa so za ta dan spustili ceno na eno najnižjih doslej. Po odhodu na spanje sem prvič poskusil še gözleme, nekakšno palačinko z mesom in zelenjavo.

Kapadokijo si je treba ogledati z balonom

Vsepovsod se da voziti tudi s štirikolesniki

25.5.2025

Göreme – 0 km

Zjutraj so me okoli pete ure zjutraj zbudili baloni, ki so se že dvigali v zrak. Sonce še ni vzšlo, pa jih je bilo že polno nad mestom in čudovitimi skoraj pravilnimi skalnimi formacijami. Hitro sem se oblekel in hotel z motorjem naokoli. Pa nisem prišel daleč, saj je bil že pogled pri parkirišču enkraten. Tu sem naredil nekaj sto fotografij, potem pa sem se le premaknil na lokacije, kjer so že pristajali prvi baloni. Tudi štirikolesniki so že odšli na teren. Opazil sem, da imajo tudi zelo velike balone za 32 oseb in vsi so bili polno zasedeni. Tako da nisem bil več navdušen, da bi tudi sam poletel z balonom, saj imam za sabo že nešteto poletov. Morda bi bila zanimiva kakšna fotografija s številnimi baloni pod sabo, vendar bi to lahko naredil tudi z dronom, vendar tega zaradi varnosti raje nisem naredil. Sem pa videl v zraku tudi drone. Tu je očitno dovoljeno vse. Potem sem se vrnil v ad, kjer sva imela zajtrk in po njem odšla naokoli s štirikolesnikom. Obiskala sva Rdečo dolino, Zelvo, odprt muzej, mesto Uçhisar. Vsepovsod je bilo polno ljudi z avtobusi, tudi otrok, ki so imeli očitno zaključne ali kakšne druge izlete. Popoldan sva počivala, jaz pa sem se lotil še obdelava fotografij in jih del objavil na fb. Zvečer sva peš odšla v mesto, Damjana si je kupila prstan in srebrno verižico, jaz sem spraševal za ceno poleta z balonom, ki pa je narasla na 120€, čeprav je iz mesta odšlo že veliko turistov in se je počasi praznilo.

Narava je ustvarila čudovite stvaritve

Kapadokija je dežela, ki jo je treba obiskati

26.5.2025

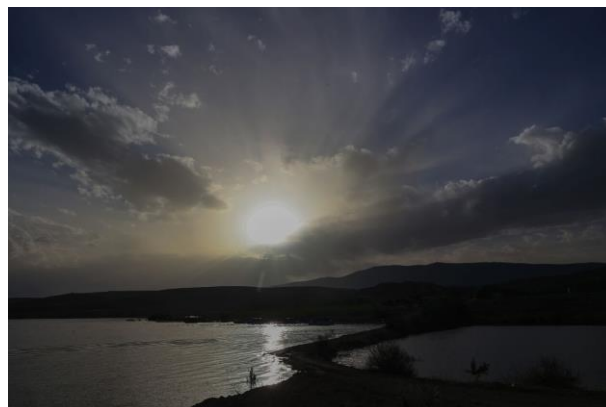
Göreme, Emeğil – 160 km

V ponedeljek sem želel še enkrat fotografirati pisane balone. Da bi jih dobil pri vzletu, sem se zbudil že pred peto uro, vendar ni bilo nikjer nobenega. Očitno so polete zaradi vetra in varnosti odpovedali. Ta dan se je tudi naoblačilo, vendar kljub vremenski napovedi ni nič

padalo. Tako sem dopoldan še urejal fotografije, potem pa odšel na teren z Yamaho. Enkrat sem se dvignil z dronom, pa sem moral kmalu nazaj, saj je preveč pihalo. Naredil sem en krog okoli teh zanimivih skalnih stvaritev in šel tudi na vrh mesta v skali Uçhisar. Tu sem si privoščil še gözleme s sirom. Po vrnitvi v ad sva sklenila, da greva dalje. Na poti proti gori Nemrut sva šla mimo velikega mesta Kayseri, ki je središče tega dela Anatolije. Sledil je postanek v manjši vasici Emeğil, kjer sva se utaborila ob jezeru **38.6772,36.3099**. Po mojem je to bolj akumulacijsko jezero na reki Zamanti, v njem pa je tudi ribogojnica in manjši otoček s cerkvico. Vse to sem fotografiral tudi z dronom. Zvečer se je shladilo, obiskali so naju številni psi, sicer pa sva uživala v miru.

Mesto Göreme je umeščeno med skale

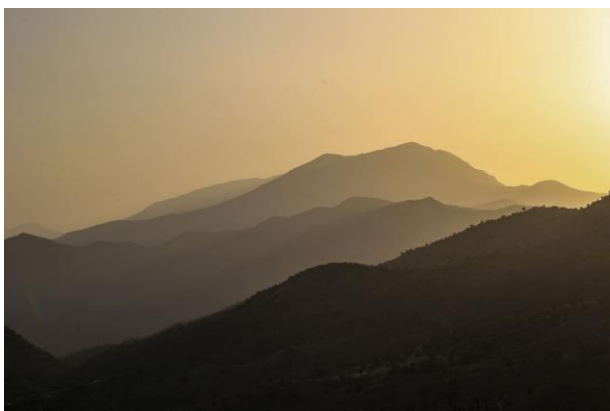

Sončni vzhod pri jezeru v kraju Emeğil

27.5.2025

Emeğil, Malatya, Battalgazi, Nemrut Dağı – 460 km

Damjana je vstala šele po deseti uri, jaz sem že zjutraj poslikal sončni vzhod, potem pa pisal potopis in dodajal fotke na p4n in na fb. Psi so spali ob naju in čuvali najin ad. Zjutraj so pojedli še vse preostale brikete, sicer pa so bili mladi in jih je bilo vsaj šest. Nato sva krenila na dolgo pot po dolgočasni Anatoliji, ki ima dokaj dobre ceste, a pokrajina je precej enolična. Brez prestanka sem vozil 260 km, potem naju je malo zaustavila kolona skozi zelo veliko in lepo mesto Malatya. Sledil je počitek v Battalgazi Çınar park, kjer naj bi bil nekakšen pza **38.3673,38.3711**. Tu sva se tudi malo okrepčala v restavraciji, streglo naju je kar šest natakarjev, pa nihče ni znal nič angleško. Potem sem izbral pot do gore Nemrut, ki jo je google ponudil kot najhitrejšo in najkrajšo. Vendar je ta šla po nedokončani cesti čez hribe in doline, pod njo strmi prepadi, kamenje na cesti. Za dobrih 100 km sva potrebovala 3 ure, tako da sva zamudila sončni zahod na Nemrut Dağı-ju, ki pa je bil tudi v oblakih.

Sončni zahod pred goro Nemrut

Nemrut Dağı, gora s kipi bogov in grobnica

Redarju na parkirišču sem dal 100TL za parkiranje, predvsem zaradi njegove prijaznosti, sicer je parkiranje zastoj **37.9701,38.7291**. Nato sva šla v restavracijo, ki ima razgledno

teraso, na pijačo. Naročil sem pivo, ki ga sicer nimajo (našli so dva Miller) in sok, kar naju je stalo 10€. Povabili so naju tudi, da se pridruživa ekipi Milli Parka na večerji, vendar nisva sprejela povabila. Jaz sem vzel le kos kruha in kos mesa za pokušino, ki je bilo zelo užitno, a pekoče. Potem sva šla v ad, ga ohladila, saj je zunaj osvežujoče pihalo, ad pa je bil pregret od naporov z vožnjo po visokih hribih. Ko sem popisal prevožene km, sem ugotovil, da sva od doma prevozila že več kot 4 tisoč km.

Čudovit sončni vzhod na gori Nemrut

Nočni pogled na mošejo v Diyarbakıru

28.5.2025

Nemrut Dağı, Mezra, Diyarbakır – 175 km

Zaradi utrujenosti sva bolj slabo spala in vstala pred četrto uro. Ob pol petih sva že krenila z motorjem na goro Nemrut, ki je znana kot gora z ogromnimi kamnitimi glavami starodavnih kipov in grobnico. 2 km tlakovane ceste sva prevozila, potem pa je sledil vzpon po stopnicah in potkah baje v dolžini 600 m. Gre pa precej strmo navzgor, zato sva za to pot porabila kar 25 minut, z ustavljanjem seveda. Vendar sva potem le prišla do vzhodne terase z grobnico in kipi grških bogov in kraljev. Potem sva bila priča prečudovitemu sončnemu vzhodu, zame enemu najlepših doslej. Res je, da sem jih doživel precej manj kot sončnih zahodov. Tu sem naredil več kot 300 fotografij, saj je bilo polno ljudi, ki so mi služili za kuliso. Sledil je lažji sestop po drugi strani do zahodne terase, kjer so prav tako veliki kamniti kipi. Nato vožnja z motorjem do ad, v katerem je Damjana počivala, jaz pa sem takoj obdelal čudovite jutranje fotke in jih objavil na fb. Potem sva se spustila s hriba, v manjšem kraju sem nabavil poceni gorivo, a sem ga moral plačati z evri, saj nisem imel dovolj lir, kartic pa niso sprejemali. Šla sva preko elegantnega mostu, ki so ga varovali vojaki, na piknik prostor v kraju Mezra, kjer je na p4n označen tudi kot pza **37.8971,38.9782**. Tu sva ostala več ur, dotočil sem vodo, nabral murve, bilo je zelo vroče, k sreči pa je pihljalo. Sem pa opazil, da mi voda teče iz ad, saj je bilo okoli njega vse mokro. Sledilo je dve uri vožnje čez številna polja v Diyarbakır. Pred njim sem poskušal kupiti še bencin, a mi niso hoteli napolniti plastične kante. Potem so se me na eni črpalki le usmili in mi natočili, ko so videli, da bencin potrebujem za motor. V velikem lepem mestu Diyarbakır sva najprej zapeljala na parkirišče pri pokopališču **37.9044,40.2335**. Tu sem zasledil slab komentar na p4n, češ, da so otroci kamenjali ad. Tu je bilo sicer prazno in mirno ter dovolj prostora, le eni Romi so bili tam okoli. Zato sva se raje predstavila na drugo parkirišče nedaleč proč v mestu **37.9068,40.2354**, kjer sva plačala 300TL (7€). Potem sva že v mraku šla po mestu, kjer sem še enkrat naročil gözleme. Damjana je nakupovala pižame in sadje, povsod je bilo vsega polno, veliko bonbonov, oblačil, vse poceni. Opravila sva tudi nočni ogled mošeje in prej tudi obzidja, ki je zelo veliko, v mestu pa je potekal tudi knjižni sejem na prostem. Na bankomatu sem dvignil turške lire in zanje plačal kar 20€ provizije (za 5.000TL).

Pokrit bazar v Diyarbakırju

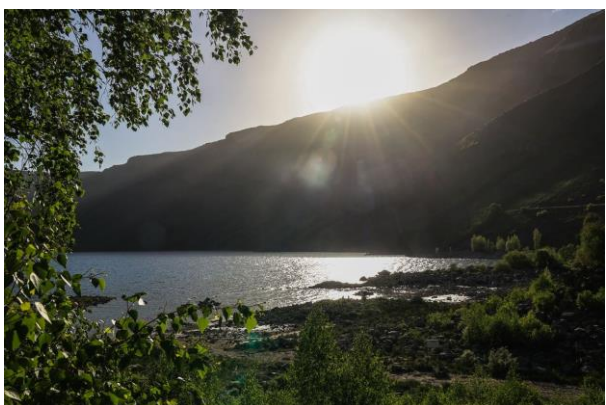

V Turčiji imajo tudi turistično policijo

29.5.2025

Diyarbakır, Gölbaşı - Nemrut Krateri, Tatvan, Van – 391 km

Zjutraj sem ugotovil, da je rezervoar za vodo v ad skoraj prazen in da ta očitno pušča. Seveda je nastala panika, zato sem poklical prijatelja Ivija. Kljub temu sva zjutraj odšla na ogled dela zelo velikega obzidja, potem pa po nakupih v mesto. Si ogledala mošejo še od znotraj in njeno knjižnico. Ogovorila naju je turistična policija, bili so trije in zelo prijazni. Priporočali so nama ogled Mardina, ki je menda malce drugačno mesto. Ker je bil ta kraj izven najine začrtane rute, sva raje krenila proti kraterju, mimo žitnih polj, na katerih so kombajni že želi. Ta polja sem poslikal tudi z dronom. Na poti do kraterja je bilo na tlakovani cesti polno izritih tlakovcev, zato sem raje odšel nazaj in parkiral ob cesti. Na hitro sva nekaj pojedla in s štirikolesnikom odšla do vrha kraterja in potem še do dna, do jezera Nemrut Krateri, kjer je tudi manjše parkirišče **38.6440,42.2373**. Tu so bili kar trije tuji ad in precej hladno ter nič kaj pretresljivega za videt in poslikat. Zato sva odšla nazaj do ad, se zapeljala skozi mesto Tatvan do Vana, za kar sva potrebovala več kot dve uri. Na poti sem spet natočil poceni nafto ob glasbeni spremljavi bencin »kelnerja«. V Van sva prišla že v mraku, nekaj po 9. uri. Poslikal sem lepo osvetljeno grajsko obzidje, potem pa sva parkirala ob jezeru **38.5190,43.3146**. Od tu nisva šla več nikamor, ampak samo spat, saj sva bila precej utrujena od vožnje.

Jezero v Nemrut Krateri

Utrdba z gradom v mestu Van

30.5.2025

Van, Muradiye, Doğubayazıt, Ağrı – 298 km

Zjutraj sem iz bližnje pipe v ad napolnil vodo, da bi izkoristila vodo za tuširanje, preden se rezervoar spet izprazni. Potem sem z veseljem ugotovil, da očitno ta ni več puščal vode, vsaj videti ni bilo. Sledil je sprehod po obali, ko se je naoblačilo, sva krenila nazaj. Tik pred prvimi kapljicami dežja sva odšla z ad v muzej, ki je zelo velik, lepo urejen, poučen, bogat. Po

ogledu je prenehalo deževati, zato sva šla na ogled mesta kar z ad. Mesto kot mesto, en del star, drug večji bolj sodoben. Ker je bilo pred nama spet precej km vožnje, sva krenila naprej ob velikanskem slanem jezeru, ki sem ga poslikal še z dronom, do več slapov **39.0548, 43.7572**. Od tu sva nadaljevala v Doğubayazıt in nad njim parkirala pri palači İshak Paşa Sarayı **39.5195,44.1318**. Ta je res vredna ogleda, ki je bil celo zastonj. Potem sva se spustila do bližnjega kampa Noah **39.5208,44.1260**, kjer sva imela kosilo in odšla naprej, saj v mestu nisva videla ničesar pametnega za pogledat. Pa tudi naslednji dan je bila pred nama dolga pot do Črnega morja.

Jezero Van je slano in zelo veliko

Palača İshak Paşa Sarayı

Tako sva zavila v mesto Ağrı, kjer je bil na mestnih cestah pravi kaos, saj tam še nimajo štiripasovnice. Potem sva že hotela oditi, ko sva odkrila veliko parkirišče v novem naselju pri mošeji in parku **39.7195,43.0341**. Tu je polno lokalov ob reki, mimo katerih sva se sprehodila. Ob povratku je sledil obisk sejma lokalnih dobrot, kjer sva morala tudi nekaj kupiti. Zvečer sem se lotil obdelave fotografij in urejanje zapiskov potopisa. Ker sva bila skoraj zraven mošeje, sva bila deležna tudi glasnega dretja iz minaretov in zvočnikov po okolici. Po vnosu stroškov in km sem ugotovil, da sva na poti že 25 dni in da je za nama najbolj vzhodna točka najinega potovanja. Od tu se zdaj vračava na zahod, za nama pa je že 4.990 km.

Novejši del mesta Ağrı v mraku

Pod do Črnega morja se vije po hribih

31.5.2025

Ağrı, Pazaryolu, Rize – 435 km

Dopoldan sva po dokaj mirni noči šla do mošeje, ki pa je bila zaprta. Zavila sva še v trgovino Bim in nakupila živila in pijačo. Sledil je dolg premik do največje čajnice in to po hribih gor in dol, tudi do 2.500 m nad morjem, a je bila pokrajina zelo zanimiva. Ustavila naju je tudi policijska kontrola, vendar niso nič gledali, samo vprašali od kod prihajava in mi celo dovolili, da jih slikam. Potem sva ob cesti kupila še sadje in gorivo, vse pa sem moral plačati z gotovino (diesel spet pod 1€). Po utrujajoči vožnji sva imela kosilo na parkirišču pri Pazaryolu **40.4036,40.7882**. Sicer sva se na poti veliko ustavljala, da sem kaj poslikal. Vozila sva skoraj

ves dan, na zadnjem spustu pa sem opazil, da se mi je kadilo iz zadnjih koles ad. Počakal sem, da se zavore malo ohladijo in potem počasi nadaljeval do kraja Rize na veliko parkirišče pri čajnici **41.0287,40.5196**. Gre za 29 metrov visoko skulpturo tipične turške skodelice za čaj. Tu sem na bankomatu dvignil lire, z ugodno provizijo (turška državna banka), na kar me je opozoril Chat GPT. Damjana je na parkirišču skuhala marmelado iz marelic, potem sva šla na ogled čajne tržnice. Velika skulptura je zvečer spreminjala barve in se je obarvala tudi v turško zastavo. Potem sva šla po mestu, kjer je bilo veliko ljudi, lokali polni, vse osvetljeno. Poiskala sva tudi čistilnico za pranje, ki je bila že zaprta. Sledil je povratek v ad in iz njega ogled z lučmi obarvane čajnice. Ugotovila sva, da sva v Turčiji že 21. dan.

Policijska in vojaška kontrola na cesti

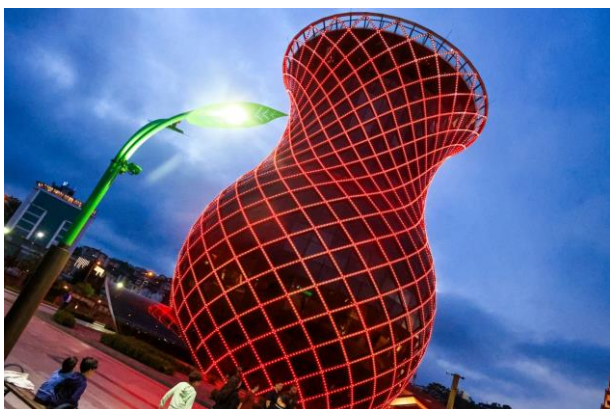

Turki so zgradili številne predore

1.6.2025

Rize, Mačka, Trabzon – 161 km

Dopoldan je k nama prišel turški par, da bi rada videla naš ad. Potem sva šla na ogled skulpture čajne skodelice. Za ogled 3d filma bi moralo biti 5 obiskovalcev, ki pa jih takrat še ni bilo. Zato sva na terasi skulpture zaprosila par, ki je bil prej pri naju, če bi onadva šla na ogled filma. Pristala sta in še nama plačala vstopnino (120TL na osebo). Film smo si vsi štirje ogledali kar dvakrat, enkrat angleško in enkrat turško verzijo. Bilo je zanimivo, z efekti dežja, rosenja, vetra. Nato sva ju povabila na pijačo, kjer je pogovor stekel o čaju in še o čem. Midva sva omenila, da iščeva tudi pralnico. Pri tem sta se oba glasno zasmejala, saj on celo dela v pralnici v Trabzonu. To pralnico sem sicer našel že na p4n in si jo pred tem označil. Na čajni tržnici sva v enem lokalu jedla burek in pecivo iz koruzne moke. Tu sva tudi srečala večjo družino iz Saudske Arabije, ki so mi dovolili, da jih poslikam. Hoteli so celo, da jim pošljem slike, kar sem zvečer tudi naredil. Potem sva šla po mestu, kjer sem spet poskusil kunefe, kupil zelo uporaben kanister za vodo, ki je ena kombinacija z zalivalko.

Velikanska skulptura skodelice za čaj v Rize

Samostan Sümela je zgrajen v skali

Pozno popoldan sva krenila proti samostanu Sümela. Že prej se je naoblačilo, v dolini je bila celo megla, a k sreči ni padalo. Parkirala sva pri vhodu v park **40.6988,39.6541**, plačala parkirnino in shuttle do poti do samostana, ki je v sami skali. Sledilo je dobrih 15 minut hoje, ogled samostana v steni in video projekcije. Po povratku sva imela na parkirišču še pozno kosilo. Potem sem spet natočil poceni nafto in se odpeljal v Trabzon na veliko parkirišče ob morju **41.0106,39.7254** - 120TL/d (4€). Od tu sva v mraku odšla na sprehod v središče mesta, poiskala pralnico in tam našla tudi Kemala, ki je hitro poklical ženo, da je preko telefona pokazala še dve hčerki in psička. Mesto je bilo polno ljudi, lepo urejeno. Potem sva šla nazaj v ad in sem takoj poslal fotografije Kemal in Arabcem.

Rize je središče pridelave čaja

V Rize sva srečala zanimiv turški par

2.6.2025

Trabzon, Tirebolu – 89 km

Ta dan sem imel rojstni dan, zato sem bil ves dan deležen številnih čestitk preko različnih medijev. Dopoldan sem se zapeljal do pralnice s štirikolesnikom, da sem Kemal in njegovemu bratu predal perilo v pranje. Bilo ga je kar za tri velike stroje. Potem sem v wc-ju na parkirišču spraznil našo wc kaseto, za kar je hotel le 5TL, dal sem mu jih 50. Potem sem v ad obdeloval fotke, nato pa odšel po zloženo perilo - 1500TL s popustom (32€). Dobil sem tudi knjigo za rojstni dan od Kemala, saj je obiskal moj fb profil. Z Damjano sva potem zložila oprano perilo v omare, potem pa šla naprej. Najprej do vodnjaka z vodo, jo natočila v ad in nov kanister, potem pa ob obali v oblačnem vremenu do kraja Tirebolu na parkirišče ob morju **41.0084,38.8127**. Tu sva imela kosilo, sledil je odhod v manjši predel mesta z barvnimi hišami Taflanaltı Renkli Sokak. Tu sva naletela na enega od avtorjev poslikav, ki naju je vodil po zanimivih uličicah, kjer so propadajoče hiše lično pobarvane in dekorirane. Od tu sva šla še po mestu do konca zaliva, kjer je manjši grad, ki sem ga od daleč poslikal. Zavila sva še v slaščičarno, kjer sem si privoščil kar tri sladice za rojstni dan. Tam naju je ogovoril mlad Afričan, ki je menda tudi novinar in študira v Turčiji. Damjana pa je nahranila pse in mačke.

Tudi Trabzon je veliko in sodobno turško mesto

Pisane ulice Taflanaltı Renkli Sokak v Tirebolu

Na vsej poti sva srečala le enega Slovence

Črno morje v resnici ni prav nič črno

3.6.2025

Tirebolu, Ordu, Samsun – 242 km

Ponoči je deževalo in bilo prijetno hladno. Vstala sva ob deseti uri. Jaz sem na hitro poslikal del mesta, Damjana je nahranila privezanega psa, potem sva šla na pot. Občasno je rahlo deževalo. Ustavila sva v Ordu, kjer sem imel označeno parkirišče pri stadionu **40.9827, 37.9274**. Do tega nisva prišla, saj je bilo malo oddaljeno od slikovite obale, ki sem jo želel z dronom poslikati. Ker je začelo deževati, sva parkirala v mestu ob obali **40.9838, 37.9034** in odšla v kulturni center, kjer je bila neka prireditev, verjetno za spodbujanje otrok za ročna dela in spretnosti. Res zanimiva in bogata razstava. Ker dež ni ponehal, sva nadaljevala proti cilju – Samsun. Ob vstopu v mesto je bila gneča na cesti, parkirala sva na parkirišču blizu morja in centra **41.2821, 36.3492**. Tu sva imela kosilo, počivala in potem odšla na sprehod do ladje, s katero je Atatürk prispel v Samsun. Na poti do tja sva srečala domačina iz Brežic, Joleta, ki je bil na daljši poti s svojim motorjem do Mongolije. Seveda smo poklepetali, odšli v en lokal na pijačo in do njegovega hotela, kjer smo se razšli. On je imel plan da gre iz Mongolije še preko Rusije, kamor bi prišla njegova žena, s katero bi se potem skupaj vrnila v Slovenijo, z motorjem seveda. Midva sva šla še v trgovino in nazaj v ad, saj je bilo že pozno.

Taşköprü je središče česna

Mestece Safranbolu je pod Unesco zaščito

4.6.2025

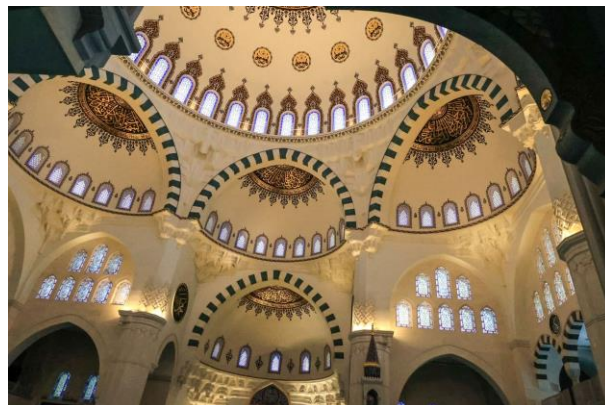
Samsun, Taşköprü, Safranbolu, Hanköy, Gerede – 485 km

Dopoldan nisva šla še enkrat v mesto, saj je bila spet dolga pot pred nama. Najprej sva se vozila 30 km, da sva zapustila zelo lep Samsun, potem ob Črnem morju še nadaljnjih 60 km. Vmes sem se ustavil v kraju Hacısellî na parkirišču **41.7168, 35.2753**, da sem fotografiral Črno morje z dronom. Potem pa sva zavila v notranjost. Po dobrih 240 km je sledil postanek v Taşköprü pri mostu **41.5132, 34.2108**. To mesto je središče česna, poslikal sem še stari turški most, zanimive stare zgradbe in nekaj starih avtomobilov, ki pa so še vedno v uporabi. Potem sem spet natočil poceni gorivo za ad in nisva zavila v naslednje veliko mesto, ampak naravnost v Safranbolu, kjer je stari del mesta z otomansko arhitekturo pod Unesco zaščito

41.2426,32.6968. Z motorjem sem se spustil v mesto, tu pa sem moral po ozkih uličicah polnih lokalov in turistov, nadaljevati peš. Tu je bila zelo zanimiva ponudba, vsi zelo prijazni, veliko mladih in kitajskih turistov. Potem sem se vrnil v ad, po kosilu pa sva želela na bolj raven teren. Na prvem parkirišču v Hanköy pri piknik prostoru **41.0048,32.6162** nama ni bilo všeč, zato sva nadaljevala po zelo prometni cesti, k sreči v obratno smer, do kraja Gerede in se nad njim utaborila blizu smučarskega centra **40.8049,32.1931**.

Gerede ima svoj smučarski center in avion

Ena od novejših mošej v Ankari

5.6.2025

Gerede, Ankara – 148 km

Ponoči je bilo bolj hladno in prijetno za spanje. Dopoldan sva opravila sprehod po okolici hriba Esentere, kjer sta dva hotela, parkirišče pa sem dodal na p4n. Tu sem tudi natočil vodo in opral vetrobransko steklo, potem pa sva šla po plačljivi ac polni avtomobilov proti Ankari. Tam se je promet malo zgostil, ob prihodu sva videla številne povsem nove hale v velikanski industrijski coni, potem stanovanjske soseske, z raznimi prodajnimi saloni. Nato sva prispela v osrednji del mesta do izbranega plačljivega parkirišča **39.9360,32.8518** - 200TL/d (4,3€), ki pa je bil zaprt, ker ga obnavljajo. Prijazen varnostnik nama je pokazal, da lahko vseeno parkirava pred vhodom v mestni park, ki ga tudi urejajo. Takoj sva odšla v mesto, najprej do velike nove in zelo lepe mošeje, potem še do ene in v stari del mesta. Tu sva imela tudi turško kosilo. Potem sem sam šel na trdnjavo in restavracijo na hribu, kjer imajo kar 500 dežnikov za okras pod stropom. Nato sva šla nazaj po pazaru in do ad. Bilo je vroče, 38 stopinj. V ad sva malo počivala, saj sva bila že precej utrujena od potovanja.

Znamenita restavraciji, kjer imajo 500 dežnikov

V Ankari imajo seveda tudi več luna parkov

Zvečer sva odšla v sosednji luna park in šla celo na panoramsko kolo. Tam me je spet en mlad turški par poprosil, če ju lahko fotografiram in pošljem slike. Seveda nisem mogel odkloniti. Iz luna parka sva šla skozi park do spomenika korejski vojni, mimo letalskega muzeja in nazaj do mošeje in preko parka v ad. Zvečer se je prijetno ohladilo, a še vedno je

bilo toplo in glasno iz luna parka, kjer je bilo še polno ljudi. A je bil potem blažen mir, saj so vsi odšli, razen varnostnika.

Menjava straže pri Atatürkovi grobnici

Atatürk ima grobnico v velikem mavzoleju

6.6.2025

Ankara, Tuz Gölü – 148 km

Dopoldan se je začelo ogrevati, zato sva odšla do mavzoleja Atatürka. Tu naju z ad niso spustili na uradno parkirišče **39.9315,32.8373**. Zato sva parkirala ob cesti, blizu vhoda, saj je bil praznik in je bilo manj prometa v mestu. Do Ankar Anıtkabir grobnice Atatürka sva morala najprej skozi temeljit pregled in potem z minibusom do velike spominske zgradbe. Tu sva si najprej ogledala grobnico, nato velik muzej, v enem delu le tega je prepovedano fotografirati. Bila sva priča menjavi častne straže, ogledala sva si film in vse to brez vstopnine. Sledila je pot proti Slanemu jezeru. Na črpalki v kraju Gölbaşı **39.7265,32.8109** sem natočil bencin za štirikolesnika in izpraznil wc kaseto. Potem sva se zapeljala do prve lokacije Tuz Gölü **39.0762, 33.4108**, kjer je vhod do jezera preko trgovine in restavracije in povratek tudi. Hotela sva priti po slani plošči do vode, a sva obupala po dveh km. Potem sva imela osvežitev s sladoledom in odšla naprej do izbranega cilja, kjer pa je teren na parkirišču precej visel **39.0759,33.4104**. Damjana si je privoščila počitek, jaz pa sem odšel z Yamaho naokoli Slanega jezera. Prišel sem celo do vode, vendar nisem šel vanjo, zdelo se mi je namreč, da bi se vdiral. Voda je sicer povsod globoka le pol metra, poleti pa še manj, ker izhlapi. Šel sem še v mesto Şereflikoşisar, da bi kupil sadje, a nisem našel odprte trgovine ali pa so bile zaradi praznika Kurban bajram, ki traja 4 dni, zaprte. Sledil je povratek do parkirišča, kjer sem ad prestavil blizu zapuščene stavbe, kjer sta bila nekoč restavracija in trgovina. Zvečer je prijetno pihalo in se ohlajalo. Noč sva preživela v družbi psov in čuvaja.

Piknik prostori v kraju Şereflikoşisar

Tuz Gölü pomeni Slano jezero in res je slano

Velik spomenik pri muzeju v Polatli

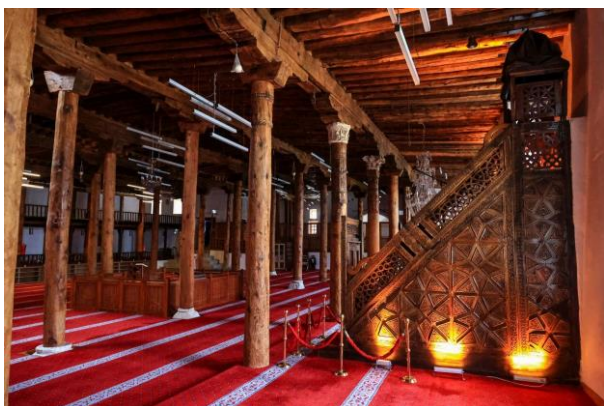

Park skulptur v Sivrihisarju

7.6.2025

Tuz Gölü, Polatlı, Sivrihisar – 271 km

Zjutraj sem bil buden že zelo zgodaj in dolgo čakal sonce, da vzide izza hriba. Pa tega nisem dočakal, zato sem šel na motor in še enkrat do jezera. Najprej sem šel do ene od velikih solin, kjer pa je vstop prepovedan. Zato sem nadaljeval do jezera, kjer pa je bila svetloba bolj slaba in ni bilo nič pametnega za fotografirat. Dvignil sem se tudi z dronom, pa tudi ni bilo kaj prida za videt, sama ravnina. Ob povratku sem šel na črpalko po bencin za Yamaho, potem pa sem se vrnil v ad in poležaval. Po zajtrku sem opral ad. Opoldan sva z ad krenila na še eno lokacijo ob jezeru, tik ob hitri cesti, kjer sem parkiral **38.8135,33.6002**. Od tu sem šel sam z motorjem do solne obale in se nanjo tudi zapeljal, vendar ne predaleč, da ne bi zagazil v morje strnjene soli, ki se je začela zaradi sonca že topiti. Potem sva krenila v Şereflikoçhisar v trgovino Gold Gross market, kasneje pa sem natočil še najcenejše gorivo, za 66 litrov nafte sem plačal le 60 evrov. Nadaljevala sva čez griče in doline in se ustavila pred muzejem in velikim kipom v kraju Polatlı **39.5740, 32.0615**. Muzej Sakarya Meydan Muharebesi ve Türk Tarihi Tanıtım Merkezi je zelo lep in velik, kip ob njem pa je ogromen. Nato sva prispela v kraj Sivrihisar pod Srčno goro (Gönül Dağı). Vendar ne na izbrano parkirišče **39.4537,31.5375**, saj je bilo to zaradi praznika povsem zasedeno. V mestu je bilo polno ljudi, parkiral pa sem v eni malo bolj oddaljeni ulici. Sledil je sprehod po zelo urejenem mestu, do ure na hribčku, do parka številnih skulptur, potem pa še malo po mestu. Potem sem prestavil ad malo višje blizu armenske cerkve **39.4537,31.5343**, saj se obiskovalcem še ni mudilo domov. Potem sva šla še na nočni sprehod po mestu, ki naju je navdušilo, čeprav sem ga izbral povsem naključno, da ne bi drugi dan imel preveč km za prevoziti. Pred spanjem sem se lotil še urejanja foto materiala.

Še ena lepa lesena mošeja v Sivrihisarju

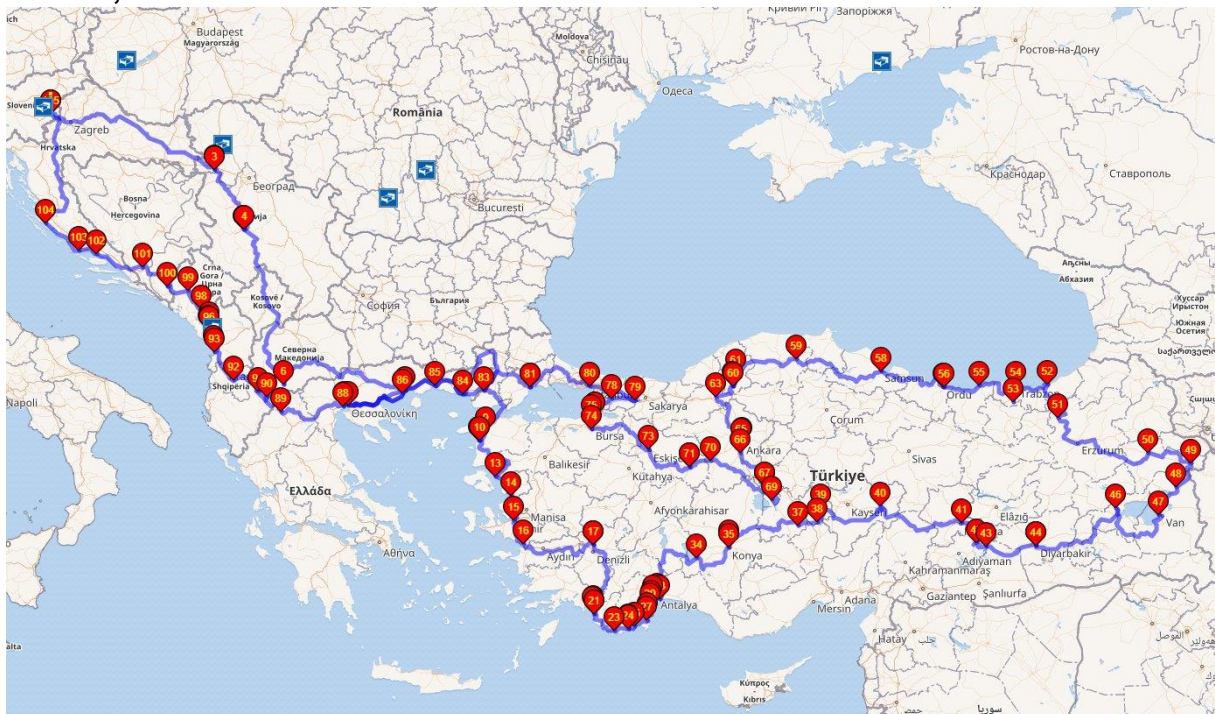
Manjši letalski muzej v Eskişehirju

8.6.2025

Sivrihisar, Eskişehir, Bursa, Gençali, Gemlik - 312 km

Kot sem že omenil sem ta kraj izbral, ker je bil na pol poti do Burse. In potem sva bila resnično presenečena kaj ponuja, čeprav je za Turške razmere to res majhen kraj, vendar pomemben za njihovo zgodovino. Dopoldan je k nama pristopil mlad Turk, ki nama je želel pokazati armenski haman in cerkev. Ta je zdaj prazna, izropana. Potem sem poslikal skulpture pod Srčno goro, kjer snemajo tudi eno turško nadaljevanko z enakim naslovom Gönül Dağı. Nato sva še enkrat odšla po mestu, tudi v leseno mošejo, opravila nakup turških hlač za Paxa. Sledil je odhod proti Bursi. Najprej sem ustavil v kraju Eskişehir na velikem makadamskem parkirišču **39.7851,30.4978**. Ker je bilo zelo vroče, je Damjana ostala v parku, sam sem si pa ogledal manjši letalski muzej na prostem. Ta res ni velik, pa še vstopnine ne pobirajo. Fotografiral sem tudi zanimive plastične skulpture pri nakupovalnem centru. Od tu sva po vročini šla naprej, zaradi obnove je bilo na cesti nekaj zastojev, saj je bilo precej prometa zaradi njihovega praznika Kurbanbjram. Zastoj je bil tudi v Bursi, kjer pa je bila prometna nesreča - verižno trčenje treh vozil. Po nekaj urah sva le prispela do brezplačnega parkirišča pri Panorama 1326 Bursa Conquest Museum

40.1868,29.0750

. Damjana je počivala, sam pa sem odšel v klimatiziran muzej, ki je res velik in lepo opremljen. Stopil sem še v bližnji park, nato pa se vrnil v ad. Damjana je pripravila kosilo, potem sva se odločila, da greva do morja. Ker je bilo še zelo vroče, sva odšla v Gençali. Navigacija me je hotela zapeljati po nekih čudnih cestah, zato sem vztrajal na obmorski cesti, kjer je bilo povsod polno ljudi in avtomobilov. Potem sva le našla plažo in se parkirala blizu manjšega parkirišča **40.3854,29.0709** (250TL). Tudi tu je bilo polno ljudi, ki so se tudi kopali. Na sicer urejeni plaži je bilo polno odpadkov. Fotografiral sem lep sončni zahod, moral pa sem fotografirati tudi mlade fante. Blizu je bilo še eno parkirišče, ki je bilo tudi polno avtomobilov in nesnage. Zato sva raje odšla v mraku naprej v mesto Gemlik, kjer pa je bilo parkirišče ob morju povsem zasedeno **40.4305,29.1541**, tudi z avtodomi. Tudi v mestu je bilo polno ljudi na promenadi in v lokalih. Potem sva le našla prostor za nočitev v eni ulici pri avtopralnici **40.4238,29.1583**. Ker je bilo že pozno, oba pa utrujena, sva šla kar v posteljo.

Muzej Panorama 1326 Bursa

Obalna promenada v Gemliku

9.6.2025

Gemlik, Dilovası, Ormanya - 131 km

Tokrat sva spala v manjšem mestecu ob Marmarskem morju, za turške pojme seveda. Po poznem zajtrku sva šla po napol prazni obalni promenadi, ki je bila prejšnji večer polna ljudi. Mesto je lepo urejeno, čeprav v njem ni veliko novih zgradb. K sreči je rahlo pihalo in še ni bilo vroče. Šla sva tudi v eno od trgovin, potem pa nazaj do ad in po plačljivi ac proti brezplačnemu pza-ju, ki sem ga izbral za počitek pred obiskom Istanbula. Ustavila sva se še na plaži pri Dilovası, zaradi praznika je bilo parkirišče ob morju **40.7687,29.5666** nabito z avtomobili in ljudmi, pa še so prihajali, tako da ni bilo nič s kopanjem v morju. Tu sem komaj obrnil in šel dalje v Ormanyo, kjer je vhod v lep živalski park Wild Life Park, veliko parkirišče, zraven pa pza **40.7327,30.1617**. ki je zastonj in z vso oskrbo, celo elektrika je brezplačna. Dobila sva parcelo v senci, saj je bilo zelo vroče, verjetno pa dan ali dva prej ne bi niti prišla noter, čeprav je omejitev bivanja na 72 ur. Zato se moraš registrirati in dobiš kartico za vstop in izstop. Popoldan sva v senci počivala, jaz sem se malo razgledal naokoli, kjer je bilo še vedno veliko ljudi. Proti večeru sva odšla po parku, tudi tu ni vstopnine, je pa polno živali v oborah in kletkah, od kokoši do kamel, številne ptice, rakuni, celo kenguruji in opice. Res kaj za videt na velikem območju, po katerem so speljane tudi pešpoti tja do 8 km. Po večerji in sprehodu po bližnjih trgovinah, sva kupila nekaj daril. Zvečer sva preživela v družbi dveh sosedov iz Turčije, on je voznik tovornjaka in vozi po EU, ona ima šiviljsko delavnico in šiva čudovite obleke, poročne in ostale. Sicer ne znata nič angleško, zato smo komunicirali preko njegovega google prevajalnika, saj sem jaz ostal brez interneta, ker sem že porabil svojih 50 GB prenosa podatkov. Klepetali, mezili in pili čaj smo vse do polnoči.

Veveričke se prosto sprehajajo po pza-ju

Sporazumevali smo se preko g-prevajalnika

10.6.2025

Ormanya - 0 km

Že prej sva se odločila, da potrebujeva kakšen dan počitka. Zato sva ostala v pza-ju, ki se je dopoldan že počasi praznil, so pa kasneje prihajali spet novi turški avtodomarji in povečini s kamp prikolicami. Dopoldan sva spet klepetala s sosedo Jasimine in njenim možem, ki sta odhajala domov. Potem sva midva šla ponovno v park, kjer je bilo bolj malo ljudi. Bilo pa je že vroče, tako da je bilo veliko živali v senci ali pod nadstreški. Kmalu sva se vrnila do ad, se hladila s hrustljivimi ohlajenimi češnjami, ki sem jih kupil dan prej, jaz pa sem še obdeloval fotke in urejal potopis. Damjana se je seznanila z Ukrajinko Iro in smo se dolgo pogovarjala z njo o razmerah v Ukrajini, od koder je morala oditi zaradi agresije, občasno pa se tja še vrača. Ona zdaj živi v Turčiji, njena otroka pa sta v Nemčiji oziroma Kanadi.

Živalski park v Ormanyi

Pogovor z begunko iz Ukrajine

11.6.2025

Ormanya, Istanbul - 114 km

Dopoldan sem dopolnjeval potopis, potem poskrbel za ad, okoli treh pa je sledil odhod po ac, le deloma plačljivi, proti Istanbulu. Na izbrani cesti je bila gneča, prav tako tudi na drugih, ki vodijo v mesto. Pred Istanbulom se je promet zelo zgostil, premikali smo se bolj počasi in po dobrih dveh urah sva le prišla na pza v azijskem delu mesta imenovanem Kadıköy **40.9963, 29.0212** - 500TL (11€). Bal sem, da bo ta pza poln, ker drugega v evropskem delu mesta obnavljajo. K sreči ni bil. Po prihodu sva imela kosilo, potem pa odšla v bližnji del velikanskega večmilijonskega mesta. Tu sem podaljšal sim kartico za teden dni in za 10GB prenosa podatkov plačal le 6€. Sicer so mi najprej hoteli prodati novo kartico z 20GB, za kar bi plačal kar 44€, čeprav sem jo potreboval le za par dni. V mestu sva spet kupila sadje in sladice ter odšla nazaj do pza-ja. Pred spanjem sem odšel še na vrt od pza-ja in užival v nočnem pogledu na trajektno пристanišče. Potem sem se lotil urejanja fotografij.

Veličastne stavbe v Istanbulu

Kadıköy - azijski predel Carigrada ponoči

12.6.2025

Istanbul – 0 km

Dopoldan sva krenila v mesto. Najprej sem na avtobusni postaji kupil Istanbulkart in jo napolnil z 200TL. Ta velja za več oseb, za ves javni prevoz, tudi metro in morski javni transport. Sledilo je 20 minut vožnje do evropskega dela mesta. Tu sva si najprej ogledala Egipčansko tržnico in bližnjo Yeni mošejo, potem sva šla v hrib mimo številnih prodajaln do mošeje Suleymaniye, naprej mimo univerze do velike tržnice (Veliki bazar). Tu sva nakupila majice za darila, prodajalec je bil iz Kičeva, kjer sem služil JLA, tako da smo se hitro sporazumeli. Eden od prodajalcev naju je zvabil v prodajalno in Damjani ponujali preproge po 7.000€. Pokazal jih je vsaj deset in več, zniževal ceno zanje, obljubljal dostavo itd. Je pa znal malo srbohrvaško, saj je imel nekoč dekle iz Maribora in je prodajal tudi v Sloveniji. Z ogromnega bazarja sva pobegnila do Beyazit stolpa, ki pa je bil zaprt za ogled. Seveda sva šla tudi v Modro mošejo (Sultanahmet), potem okoli Hagia Sophia (Ayasofya-i Kebir) in Topkapi Saraj v Gülhane Park. Tu sva imela kosilo.

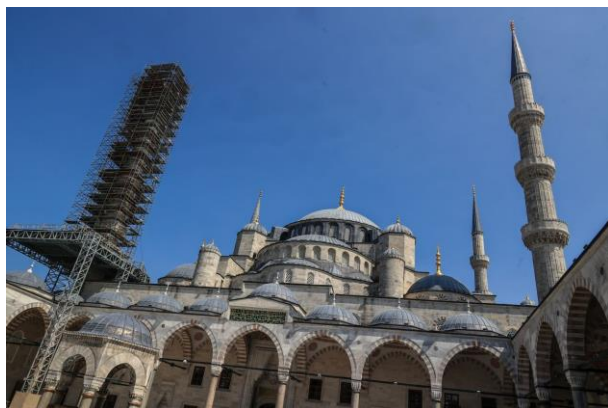

Veliki bazar je res ogromen z več tisoč lokali

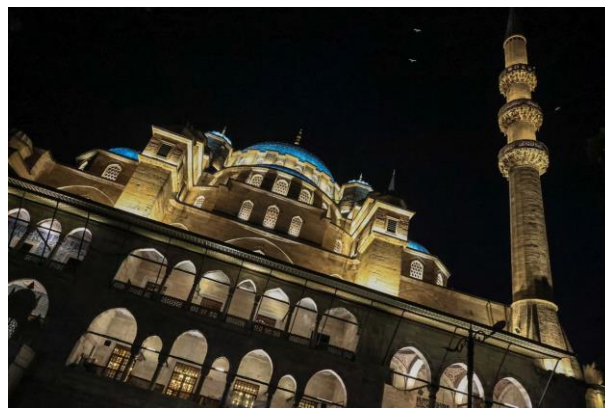

Čudovite preproge so ročno narejene

Potem sva se sprehajala še po Eminönü in okolici ter odšla na kratek izlet z ladjico (250TL). Ta ni bil nič posebnega, sončni zahod smo zamudili, vrnili smo se pozno, tako da trajekt za Kadıköy ni več vozil. Zato sem napolnil Istanbul kartico, potem pa sva se z metrojem vrnila v Kadıköy, pri čemer nama je pomagal mlad in prijazen vodič, po izobrazbi zgodovinar. Njegova mama je iz Sarajeva in je pobegnila med vojno. Po povratku sva povsem izčrpana okoli polnoči le šla v posteljo.

Modro mošejo obnavljajo že vrsto let

Pogled na Yeni mošejo ponoči

13.6.2025

Istanbul – 0 km

Dopoldan sva spet s trajektom odšla do evropskega dela mesta. Hotela sva na celodnevni izlet z ladjo po Bosporju. Vendar sva veliko turo zamudila, krajša pa naj bi bila šele popoldan. Zato sva odšla čez most, kjer je polno gostinskih lokalov, čez morski rokav na drugi del mesta do stolpa Galata. Ker je bila vstopnina 30€, sva raje odšla na panoramsko teraso

sosednje restavracije in hotela. Resda pijača tu ni bila poceni, je bil pa vseeno lep razgled. Od tu sva se vrnila nazaj v Eminönü in med potjo pod mostom v eni od restavracij pojedla ribe. Potem sem napolnil Istanbulkart, vendar s tem nisem mogel plačati dvournega izleta po Bosporju, saj so hoteli gotovino. Zato sva se premislila in nisva šla na ta ogled. Da bi izpraznil kartico, sva šla potem na trajekt in z njim skoraj do konca ožine do kraja Rumeli Kavağı. Vozila sva se skoraj dve uri v eno smer, vožnja pa je stala le 1 evro. Vrnila sva se z istim trajektom. Res je, da v ožini Bospor ni nič posebnega za videt, nekaj mostov na začetku, proti večeru pa je bilo malo več prometa po morju. Potem sva se vrnila v Eminönü in takoj prestopila na trajekt za Kadıköy, da ne bi spet ostala brez prevoza. Ob povratku na azijski predel mesta sva se sprehodila po mestu in zavila še v trgovino Bim. Potem sva se vrnila v piza, kjer sva imela večerjo. Kljub temu, da sva se veliko vozila po morju, sva bila vseeno utrujena. Še sreča, da ta dan ni bilo vroče in je na trajektu vseskozi pihalo.

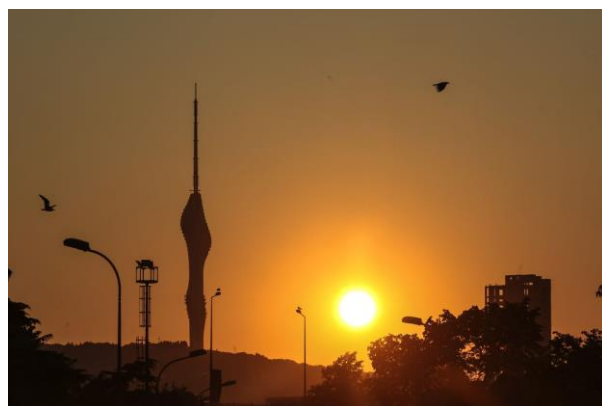
S trajektom po Bosporski ožini

Pogled na novejši del Istanbula

V Carigradu je veliko mošej in palač

Sončni vzhod v Istanbulu

14.6.2025

Istanbul, Tekirdağ – 177 km

Zjutraj mi je uspelo fotografirati lep sončni vzhod. Potem sem šel nazaj v posteljo. Dopoldan sem nadaljeval z obdelavo fotografij in dopolnjeval zapise v potopisu. Potem sem poskrbel za ad, da sva lahko krenila iz mesta. Navigacija me je vodila po najbližji poti skozi tunel pod Bosporjem, vendar tam ni šlo, saj imajo višinsko omejitev na 2,8 m. Zato sem moral naokoli čez most. Na cesti je bila spet gneča in je šlo bolj počasi. Potem sva po ac, en del po plačljivi (250TL), mimo velikega letališča, le prišla v Tekirdağ. Izbrano parkirišče ob morju **40.9764, 27.5208** je bilo zaprto, saj je tam potekala velika prireditvev – Praznik češenj. Kljub temu sva našla prostor na sosednjem velikem parkirišču, kjer je že bilo polno ad in kamp prikolic **40.9786, 27.5268**. Nekatere so tu očitno stacionirane dlje časa. Za parkiranje sem moral zaradi prireditve plačati nekaj malega -100TL, sicer pa je drugače brezplačno. V mestu je

bilo polno ljudi, ceste so bile zatrpane z avtomobili, saj je tam potekal 59. praznik češenj. Postavljen je bil tudi velik oder, imeli so tudi predstavitve varnostnih sil, da številnih prodajalcev in gostincev niti ne omenjam. Opravila sva sprehod po obali, potem pa se lotila iskanje bankomata, kjer imajo najnižjo provizijo za dvig gotovine. Po vrnitvi na prizorišče sva šla še po štantih v velikem šotoru. Bila je gneča, da se je bilo skoraj nemogoče premikati, še večja gneča pa je bila pred velikim odrom, kjer se je že začel koncert. Damjana si je kupila nekaj oblačil, jaz pa sem spet poskusil sladke kunefe. Potem sva ob pol desetih obupala in utrujena odšla do ad. Za nama je bil že 40. dan potovanja, pred nama pa zadnja noč v Turčiji.

Predstavitve varnostnih sil v Tekirdağu

Bila sva tudi na 59. prazniku češenj

15.6.2025

Tekirdağ, Ipsala, Alexandroupoli, Nea Iraklitsa – 341 km

Turčija sva zapustila na mejnem prehodu Ipsala

Samostan Sv. Nikolaja na otočku pri Abderi

Dopoldan nisva več imela volje, da bi se še enkrat sprehodila po zanimivem mestu. Odpeljala sva se v Ipsalo na parkirišče pri bencinski črpalki **40.9064,26.3764**. Od tu pa v mesto, kjer sva opravila še zadnje nakupe. Žal je bila tu ponudba bolj skromna, ni bilo pravih turških sladkarij kot drugod. Potem sem natočil še nafto, tokrat je bila cena dober evro. Na turški meji sva se zamudila le 20 min, z obiskom duty free shopa, kjer pa nisva ničesar kupila in nama je nekaj lir ostalo. Na grški meji sva čakala le 15 min, povsod pa brez težav. Tudi za cestnino ni bilo treba nič doplačati, verjetno sem imel še kaj v dobrem, upam pa, da tudi ne bo kazni za prehitro vožnjo ali napačno parkiranje. Ta dan k sreči ni bilo vroče, občasno je bilo celo oblačno. V Grčiji sva se najprej ustavila ob morju v Alexandroupoli pri Alexander Beach Hotel & Spa **40.8477,25.8375**. Potem pa še v kraju Abdera pri jezeru **41.0092, 25.1451**, kjer sta dva otočka in samostan Svetega Nikolaja in cerkev Device Marije (Panagias Pandanasa). Po ogledu sva nadaljevala do kraja Nea Iraklitsa, kjer nama vratar na plačljivem parkirišču ni dovolil, da prespiva, zato sva šla zraven na manjše brezplačno parkirišče pri kampu Sun Paradiso **40.8696,24.3138**. Tu sva brez težav prenočila. Še prej

sva se sprehodila po obali, kjer je bilo polno turistov, povečini Bolgarov. Tako se je najina Odisejada po Turčiji zaključila. Do tu sva od doma prevozila čez 8 tisoč km, bila v Turčiji 36 dni in po njej naredila okoli 6.500 km.

Nea Iraklitsa privablja predvsem Bolgare

V laguni Kalochori pri Solunu je raj za ptice

16.6.2025

Nea Iraklitsa, Solun, Kalochori, Kastoria – 335 km

Ker sem spet prišel do svojega interneta, sem se lotil priprave poti, iskanja koordinat za postanke na poti do Trogirja, kjer se bova udeležila 25. Adria camping rally-ja. Zraven sem še obdelal fotografije. Damjana se je ta čas kopala v toplém morju, kamor sva potem šla še skupaj. Potem sva krenila mimo Soluna v bližnjo laguno Kalochori. Tu sem parkiral na drugem parkirišču v predelu Echedoro **40.6287, 22.8445**, malo naprej je pa še več parkirišč, eno od teh je **40.6205, 22.8346**. Sam sem s štirikolesnikom šel po laguni, kjer so prostrana riževa polja in veliko ptic - galebov, sive in bele čaplje, kormorani, videl pa sem tudi tri pelikane. Po vrnitvi sva imela kosilo in potem odšla po ac proti Albaniji. Vseskozi je treba plačevati cestnino, po evro in več, a se potem kar nabere. Ta dan so mi na cestninskih postajah povsod merili višino ad, ki pa očitno ne presega meje za osebna vozila, sicer bi plačal enkrat dražje. Proti večeru sva prišla v Kastorio in parkirala ob jezeru in sredi mesta **40.5202, 21.2613**. Jezero je polno živali, tu so gosi, race, ponirki, kormorani. Sledil je sprehod po mestu ob obali, po dolgem času spet točen sladoled, potem sva se vrnila v ad in jaz sem spet v roke vzel prenosnik. Mimo se je sprehajalo nekaj turistov, sicer pa povečini domačini. Zanimivo mesto, kjer je mir in še kaj za videt.

Kastoria ima jezero, kjer je tudi polno ptic

Pogled na albanski del Prespanskega jezera

17.6.2025

Kastoria, Prespansko in Ohridsko jezero, Elbasan, Patok – 311 km

Dopoldan sem še enkrat fotografiral ptice na jezeru, natočil vodo v ad in izpraznil wc, potem sva krenila po ac proti Albaniji. Po 11. uri sva prečkala mejo, brez težav, le dokumente so pogledali in ni bilo nobene gneče. Potem sva se vozila po malo slabših cestah do

Prespanskega jezera do manjšega kraja Pustec **40.7904,20.9098**. Tu je bilo bolj žalostno, novejša cerkev in en otoček na albanskem delu, sicer pa je to jezero še v Makedoniji in Grčiji. Nato sva šla do Ohridskega jezera v Pogradec na parkirišče ob plaži **40.9003,20.6878**. Tu je bolj urejeno, večje mesto, več turistov, urejene plaže in še kaj bi se našlo. Seveda ni bilo časa za ogleda, zato sva šla preko hribov, po ozki cesti, mimo gradbišča, kjer gradijo ac.

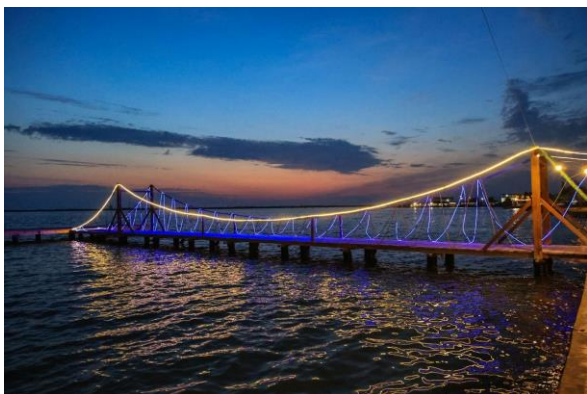

Ob Ohridskem jezeru je veliko lepih plaž

Bazen King Fish v laguni Patok

Ker je bil pred nama dolgo časa tovornjak, je nastala kolona in smo vozili bolj počasi. V Elbasanu sem nameraval ustaviti **41.1086,20.0830** (400 lek), da si na hitro ogledava mesto, pa mi ni bilo všeč, zato sva nadaljevala pot mimo Tirane, kjer spet na veliko gradijo, širijo tudi ceste. Nato sva le prišla v laguno Patok, kjer sva imela na parkirišču **41.6329,19.5915** kosilo. Pred tem pa sem zavil še v eno od trgovin po nekaj hrane. Potem sva odšla na bazen hotela King Fish in namesto 15 so nama za kopanje računali le 10 evrov na osebo, saj so bazen kmalu zaprli. Prijala je prijetna ohladitev in poležavanje. Damjana je plavala, jaz pa sem se le ohladil in poslikal lep sončni zahod. Potem sva odšla še na večerni sprehod po okolici, kjer je veliko lokalov, ki so ta dan samevali, saj se je turistična sezona šele začejala. Nato sva odšla v ad, z nama je šel še en potepuški pes, ki je bil seveda deležen hrane iz najinih zalog.

Večerni pogled v laguni Patok

V Albaniji je še precej bunkerjev

18.6.2025

Patok, Lezhë, Skadar – 100 km

Dopoldan sva se po zajtrku prestavila na drugo stan bolj ob morje. Bilo je precej vroče, tam pa je vsaj malo pihalo. Damjana je pobrala smeti okoli ad, jaz pa sem odšel z Yamaha naokoli. Vsepopvsod je polno restavracij, gradijo še nove, urejajo okolico, ponekod pa so še bunkerji. Zanimiv je tudi njihov način ribolova z velikimi mrežami. Ko sem se vrnil nazaj, je bil pri nama moj dolgoletni snemalec Jože. Po krajšem pogovoru sem odšel še na neobljuden del lagune, kjer je bilo polno vrš in odpadkov, obala pa peščena z debelimi kamni. Kmalu sem se vrnil nazaj in skupaj smo potem odšli v bližnjo ribarnico po ribe in v trgovino. Potem smo šli do glavne ceste in nazaj do morja v kraju Lezhë **41.6929,19.5817**, kjer je dolga plaža

s temno mivko in polno restavracij in hotelov. Seveda je tudi polno ležalnikov in senčnikov. Ker se je pripravljalo na dež, smo odšli v Skadar. Jože je odšel pred nama. Na izbranem parkirišču ob Skadarskem jezeru **42.0604,19.4509** urejajo cesto. Jožeta tam ni bilo, zato sem šel z motorjem naokoli, da bi ga našel. Zavil sem tudi v eno lepo restavracijo Arbri, kjer bi lahko na njihovem parkirišču zastoj prenočili **42.0541,19.4784**. Jože mi je medtem sporočil, da je odšel v kamp Lake Shkodra Resort **42.1384,19.4656**, kamor sva se potem zapeljala še midva. Kamp je res lepo urejen in poceni, saj je nočitev le 20€. V kampu smo spekli ribe in jih zalili s cabernet sauvignonom Vina Kras in rumenim muškatom iz vinske kleti KZ Krško iz Jožetove zaloge. Pozno ponoči smo potem le odšli spat.

Plaža pri kraju Lezhë

Ob Skadarskem jezeru se pasejo tudi konji

19.6.2025

Skadar, Podgorica, Nikšič, Bileča, Stolac, Žitomislići – 256 km

Plaža v kampu Lake Shkodra Resort

Za vstop v BiH sva čakala več kot eno uro

Dopoldan sem fotografiral kamp in jezero, v katerega sem tudi stopil, saj je bilo prijetno toplo. Potem smo šli na pot, spet vsak zase, saj je Jože odrinil precej pred nama. Ob cesti sva v enem marketu hotela napraviti še zadnje albanske leke, pri tem pa nakupila še enkrat več kot sva imela gotovine. Razliko sva plačala s kartico, lahko pa bi tudi z evri. Na albansko-črnogorski meji sva skupaj izgubila le 8 minut, vse je potekalo zelo hitro in brez težav z veliko prijaznostjo. Potem sva šla čez Podgorico, kjer tudi na veliko gradijo, vendar do nje še vedno pelje precej slabša cesta. Tu se sicer nisva ustavila **42.4358,19.2625**. V mestu je bil obvoz zaradi obnove ene od ulic, potem pa me je presenetila lepa nova cesta, ki je nisem pričakoval. Šla sva mimo Nikšiča, kjer se tudi nisva ustavila **42.7741,18.9427**. Na mejnem prehodu pred Bilečo sva čakala eno uro, kolona se je pomikala po polžje. Na koncu me je carinica prijazno ogovorila, kam grem in od kod prihajam, kot da me pozna in nama zaželela srečno pot. Potem sva se spet vozila po Bosni po slabših cestah, mimo gradbišča s Kitajci (verjetno gradijo HE ali cesto), do kampa Green park v kraju Žitomislići nedaleč od Mostarja **43.2065,17.7904**. Tam naju je že čakal Jože, ki se je prej malo izgubil. Po krajšem počitku

smo odšli v restavracijo v kampu na čevape. Za tri obroke in pijačo smo plačali le 25€. Nato sem se dolgo pogovarjal z lastnikom, ki je opisal res idealno lokacijo kampa ob Neretvi, ki predstavlja izhodišče za številne izlete naokoli. Dogovorila sva se tudi za 10% popust za člane CCS in da bi tu organizirali kakšno srečanje slovenskih avtodomarjev. Kamp je bil zadnja štiri leta razglašen za najboljšega v Bosni in Hercegovini.

Samostan Žitomislići pri Mostarju

Gradiček in kamp Green park Žitomislići

20.6.2025

Žitomislići, Mostar, Omiš, Oriž – 132 km

Dopoldan sem nadaljeval pogovor z lastnikom kampa, potem pa sem s štirikolesnikom odšel do Mostarja po kolesarski trasi Čiro ob Neretvi. Za parking v mestu sem plačal kar 5€. V mestu je bilo kot vedno polno turistov, tudi slovenskih, lokali polni, videl in fotografiral pa sem tudi dva skoka s starega mostu v mrzlo reko. Nazaj sem nameraval iti po magistrali, a sem se premislil zaradi kolone vozil in šel spet po isti poti nazaj. Fotografiral sem tudi Bunske kanale - izliv reke Bune v Neretvo. Potem sem zavil še v trgovino, si ogledal samostan ter natočil gorivo v štirikolesnika v Žitomislićih. V kampu sem najprej oskrbel ad, nato nama je lastnik razkazal še njegov gradiček, v katerem so apartmaji, knjižnica in celo dentalna klinika. Seveda sem vse fotografiral, tudi z dronom. Od tu sva šla po novem delu ac proti Omišu. Bosanski del je krajši in bistveno cenejši, za hrvaškega se pa ve. Plan je bil, da gremo v mini kamp Diana v kraju Duče, a je Jože sporočil, da je ta polno zaseden, zato je malo naprej našel manjši kamp Oriž, ki je tudi tik ob morju **43.4462,16.6345**. Sledila je osvežitev v morju (morje je bilo čisto, a malce hladno), poležavanje, pogovor z lastnico in večerja, potem pa še večerni sprehod po obali. Tu so bili povečini domačini in le redki turisti.

Stari most v Mostarju je vedno poln turistov

Peščene plaža v Orižu pri Omišu

21.6.2025

Oriž – 0 km

Ponoči je bilo mirno, rahlo se je ohladilo in se je dalo spati. Zjutraj pa so nas prebudile sirene, saj je bil velik požar pri Omišu (Marušići, Pisak), zato so tam hitela gasilska vozila, v

zraku pa so bili tudi kanaderji. Jaz sem se dopoldan lotil urejanja fotografij, sledilo je lenarjenje v senci, saj je pihal prijeten veter, čeprav je termometer kazal 31 stopinj v senci. Potem smo z Jožetom odšli v trgovino po živila. Popoldan smo spet lenarili, potem pa pripravili kosilo. Damjana se je seveda kopala, Jože je preizkusil novo podvodno masko. Proti večeru pa smo klepetali z lastnicami, to so tri vdove, ki lepo skrbijo za apartmaje in mini kamp, ki ima tudi ugodno ceno (30€ za dve osebi na dan). Tako smo ostali še en dan, saj smo bili že zelo blizu Trogirja.

Sprejem UKH na 25. Adria camping rally

Bazen v Amadria Park Camping Trogir

22.6.2025

Orij, Trogir, Seget – 46 km

Dopoldan smo se poslavljali od prijaznih domačink in poravnali račune. Potem pa krenili po dotrajani jadranski magistrali mimo Splita in Trogirja v Amadria Park Camping Trogir **43.5118,16.1940**, ki je v kraju Seget Vranjica, na 25. Adria camping rally, ki ga organizira UKH, Udruga kampaista Hrvatske. Tam so že bili člani CCS, Caravaning Cluba Slovenija, ki so že zasedli vse senčne parcele. Seveda sem moral naokoli, da pozdravim stare znance in prijatelje. Malce smo morali tudi zaliti, saj je bilo vroče. Zvečer se je prijetno ohladilo, zato sem s štirikolesnikom naredil krog po kampu, ki je na hribu, ima veliko stopnic, zelenja, cvetja in je lepo urejen, vendar ne ravno poceni. Druženje je potem trajalo pozno v noč.

Ekipa CCS na 25. Adria camping rally-ju

UKH je CCS podelil zahvalo za sodelovanje

23.-28.6.2025

Seget, Trogir – 0 km

V kampu sva bila do konca rally-ja, od nedelje do nedelje. Udeležili smo se otvoritve, na kateri je moj klub CCS, katerega predsednik sem že drugi mandat, prejel zahvalo za dolgoletno udeležbo na rally-ju, prav tako tudi naš član Marko Jazbec. Sicer pa smo se kopali, družili, jedli in pili, pa tudi s štirikolesnikom sem se vozil naokoli po nakupih in ogledih, uporabil pa sem ga tudi za odvoz smeti in wc kaset. Sicer pa smo z mladimi po kampu razdelili tudi brošure STO in Mreže PZA. Bilo je precej vroče, morje pa prijetno za ohladitev.

Imeli smo tudi dve skupni klubski fešti CCS, kjer je Jože poskrbel za hrano. Kamp sem fotografiral tudi z dronom, zapeljal pa sem se tudi v sosednjo Marino. Skratka bilo je prijetno in naporno, pa še nekaj izgubljenih kg sem tako pridobil nazaj.

Druženje članov CCS na 25. Adria rally-ju

Skupinska slika CCS pred skupno večerjo

29.6.2025

Seget, Rogoznica, Sveti Petar – 117 km

Dopoldan sva z Damjano počasi pakirala, Jože je odšel domov že dan prej. Potem sem moral odpeljati še odpadke in izprazniti wc kaseto. Nato sva se še enkrat okopala in se poslovila od tistih, ki so še ostali. Je pa večina udeležencev že zapustila kamp. Midva sva krenila po Jadranski magistrali, ob kateri sva videla veliko novega - obnovljene ceste, novi apartmaji, marine, bloki... Zavila sva še v Rogoznico, kjer sem z dronom dokumentiral Zmajevo oko, jezero nad tamkajšnjo marino. Od tu sva odšla v kamp Šime **44.0033,15.3669**, ki sva ga preteklo leto obiskala kar dvakrat. Tam sicer ni bilo naših prijateljev Janija in Nuše, so pa bili eni slovaški avtodomarji, ki so bili tudi na Adria rally-ju. Potem sva počivala ob ad, saj je z morja prijetno pihljalo. Zvečer pa spet prenosnik in urejanje fotografij in potopisa.

Zmajevo oko pri marini v Rogoznici

Pogled od zgoraj na kamp Šime v Sv. Petru

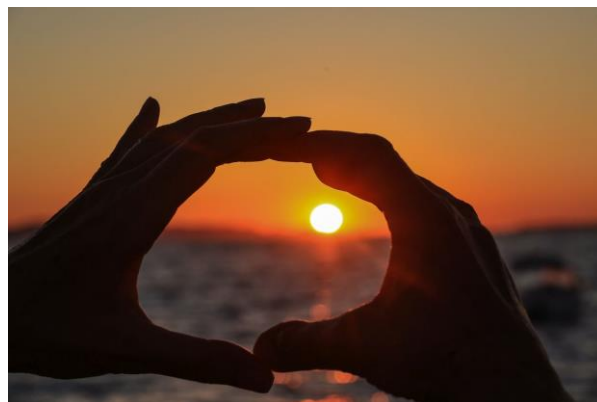
30.6.2025

Sveti Petar, Zadar, Samobor, Bregana, Krško – 343 km

Po zajtrku in kopanju sva odšla v Sukošan na obisk prijatelja Robija in njegove hčerke Eve. Seveda smo malo klepetali, stopili do obale, potem pa sva midva mimo Zadra, kjer sva zavila še v Lidl krenila na ac proti Zagrebu. Prometa ni bilo veliko, zunaj je bilo zelo vroče, tako da se nisva veliko ustavljala. Malo gneče je bilo zgolj na zagrebški obvoznici. Potem sva zavila v Samobor, da bi še nekaj kupila v Lidlu, nato pa še v Bregano, da sem napolnil ad s cenejšo nafto kot pri nas (1,30€). Žal niso imeli na zalogi propana v jeklenkah, da bi opravil še to. Nato v Krško na pza, kjer sem izpraznil ad odvečnih tekočin in veselo domov.

Pogled na Robijev čoln v Sukošanu

Potovanje po Turčiji 2025 se je zaključilo

Zaključek

Po povratku s skoraj dvomesečnega potovanja sva z Damjano z veseljem ugotavljala, da nisva imela na poti prav nobenih težav, ne z ad, niti kakšnih drugih. Seveda sva bila utrujena, nekaj je k temu pripomogla vročina v zadnjih dneh potovanja. Kar se tiče Turčije, pa imava zgolj pohvale. Res je to idealna država za nas avtodomarje. Tam jih sicer ni veliko, smo pa povsod dobrodošli in zaželeni. Vso pot po Turčiji sva imela na vetrobranskem steklu obešeno turško zastavo, saj so Turki zelo ponosni na svojo državo, bogato zgodovino in to kažejo tudi z obešanjem zastav vsepovsod, od malih do ogromnih, ki vihrajo po mestih in hribih.

Malce sva bila negotova glede plačila cestnin, saj njihov HGS sistem ne omogoča pregleda porabe. Tako da še zdaj ne vem, koliko sem dejansko porabil in koliko imam še dobropisa, ki pa ga seveda ne vračajo. Sicer bi se verjetno lahko vozil tudi brez te nalepke in z bančno kartico sproti plačeval cestnino. Ceste so povsod zelo dobre, le redkokje jih bodo morali še obnoviti. Sicer pa gradijo še nove avtoceste, tako da nikjer ni gneče in poteka promet zelo tekoče. Mene je prijetno presenetilo, da se lahko ponekod po ac pelješ tudi 140 km/h, da je v nekaterih mestih omejitev za osebna vozila 82 km/h in da je večina cest štiripasovnic, avtoceste pa imajo še več pasov. Ceste so res zgledno vzdrževane in dobro grajene in bi lahko bile zgled našim gradbincem in drugim, ki bi morali skrbeti zanje. Zanimiv je tudi njihov sistem obračališč oziroma izvozov in uvozov na cesto, z razširitvijo ceste z nivojskim krožiščem. Ta je zagotovo cenejši kot naši nadvozi in podvozi. Pri nas kaj podobnega očitno ne poznamo. V nekaterih mestih pa imajo nosilce semaforjev opremljene z led lučmi, tako da so res dobro vidni.

Za pohvalit je tudi prijaznost domačinov, ki si želijo pogovora s turisti, čeprav mnogi ne znajo angleško in potem s pridom uporabljajo prevajalnike na telefonih. Turški jezik je samosvoj, zato ga težko razumeš, kaj šele, da bi se ga naučil. Marsikdo ti ponudi čaj ali kavo, deležna pa sva bila tudi hrane in sladic. Radi ti tudi kaj pokažejo, pa ne zaradi plačila. Turki imajo sicer več manjših kamp prikolic, pa tudi avtodomov, saj imajo v Turčiji več kot 20 izdelovalcev in predelovalcev avtodomov in kamp prikolic. Imajo tudi nekaj kampov, ki jih midva nisva kaj dosti koristila. Imajo tudi pza-je, nekatere tudi z vso oskrbo in marsikje celo brezplačne. Sicer pa lahko parkiraš in prespiš skoraj povsod, kjer najdeš prostor, marsikje celo brez plačila parkirnine. Povsod je varno in nihče te ne preganja. Povsod je tudi videti policiste in žandarmarijo, ki te na kontrolnih točkah ustavijo, preverijo dokumente in lepo pozdravijo. Imajo tudi turistično policijo, ki skrbi za varnost turistov, ti svetujejo, te usmerjajo, ne kaznujejo, njim pa lahko prijaviš, če so te kje ogoljufali, ali si imel kakšne druge težave, tudi okvare ad in podobno.

Jezero Van je res ogromno in slano

V Turčiji sicer lahko uporabljaš tudi bančne kartice, vendar marsikje raje vzamejo gotovino, tudi evre ali ameriške dolarje, verjetno pa tudi ruske rublje, če ne gre drugače. Treba je biti previden pri dvigu turških lir na bankomatih, saj so provizije zelo različne. Zato je najbolje dvigovati na bankomatih državnih bank in brez konverzije. Tečaj turške lire med najinim potovanjem ni bistveno nihal, vsaj midva nisva tega opazila. Domačini pa pravijo, da jih tepe inflacija. To sva opazila tudi midva, saj sva morala za nekatera parkirišča in vstopnine plačati več, kot nekateri naši avtodomarji, ki so bili v tej prostrani deželi pred nekaj leti. Muzejska karta, ki velja le 15 dni, je iz dobrih 50€ zdaj poskočila kar na 162€. Vstopnine za muzeje in druge znamenitosti so marsikje zdaj kar precej zasoljene, po 20, 30 in več evrov. Vendar očitno to za večino turistov ni ovira, da bi jih odvrnilo od obiska.

Manj je tudi barantanja po stojnicah, kjer so cene marsikje zelo nizke. Tudi cene sadje in zelenjave, da nizkih cen oblačil in drugih artiklov niti ne omenjam. Kvaliteta je marsikje zelo dobra, je pa tudi precej ponaredkov, ki jih prodajajo kot avtentične blagovne znamke (?). Seveda te prodajalci želijo zvabiti in malo pretentati, zato malo pozornosti ne škodi. Niso pa vsiljivi, ne vlečejo te za rokav in pustijo pri miru, če jim poveš, da tega ne potrebuješ.

Naju je presenetilo, koliko je novih stanovanjskih naselij in industrijskih con. Te še kar na veliko gradijo. Imajo tudi poseben sklad, ki gradi ta socialna stanovanja (Toki) kot kulturne in športne centre ter poslovne hale. In to vse od leta 1984. Zgradili so že na milijone stanovanj, ki jih potem poceni prodajo (na dolgoročni in ugoden kredit) upravičencem z nižjimi dohodki, poplavljencom, potresnikom in drugim pomoči potrebnim. Ahmet, eden od Turkov, nama je povedal, da je njihova država dobro poskrbela samo za štiri stvari – šolstvo, zdravstvo, ceste in stanovanja. In res lahko temu pritrdim. Povsod so nove šole, bolnišnice, športni in kulturni centri, muzeji...

V Turčiji sicer lahko na cesti srečaš še veliko več deset let starih avtomobilov, ki se še kar uporabljajo. Imajo pa tudi veliko novih, tudi najprestižnejših. Veliko je tudi manjših dostavnikov, opazil pa sem tudi veliko avtomobilov znamke Dacia, ki jo imam tudi sam. Sicer je modelov Jogger bolj malo, veliko pa je Dusterjev, Loganov in drugih starejših modelov te romunske tovarne. V Turčiji izdelujejo tudi številne avtomobile, saj so mnoge firme tja

preselile proizvodnjo zaradi cenejše delovne sile in drugih ugodnosti, ki jih nudi ta velika in bogata država. Mnogi ne podpirajo njihovega samodržnega predsednika Erdogana, ta ima namreč podporo pri manj izobraženih volivcih in na podeželju ter v verskih krogih, ki potem vplivajo na volilno bazo. So pa vsi ponosni na Atatürka, ki je ustanovitelj sodobne Turčije. Turki radi ogovorijo tujce, sicer so bolj zadržani, ne pozdravljajo, razen gostinci in trgovci ter sejmarji. Sicer pa se radi družijo, tako v gostinskih lokalih, kjer ni alkohola, kot tudi na številnih piknik prostorih, kamor pripeljejo več vrst in velike količine hrane in vročega čaja. Mnogi ostanke pustijo kar tam, saj jih baje tako uči njihova muslimanska vera. In če povzamem še opravljeno pot, na kateri sva opravila kar 55 nočitev. Z ad sva skupaj prevozila 9.698 km, ob tem pa še s štirikolesno Yamaha skoraj 500 km. Tu je seveda všteti tudi prihod do Turčije in vračanje domov. Za dobrih 1.100 litrov nafte sem porabil le 1.200€, saj sem v Turčiji povečini točil diesel tudi po 0,90€, povsod pa ceneje kot v Sloveniji. Čeprav se nisem izogibal avtocestam, sem za cestnine porabil manj kot 200€ (največ na Hrvaškem in v Grčiji). Za nočitve v kampih in pza-jih 400€ (več kot polovico tega zneska na Hrvaškem), nekaj malega za parkirnine, za vstopnine pa le 250€, saj sem marsikje zase uporabil mednarodno press kartico. Hrane in drugih izdatkov ne štejem, saj je bilo vse to ceneje kot pri nas. Seveda pa je treba kupiti tudi kakšno darilo za prijatelje, pa tudi kakšno poceni oblačilo. Za spomin na prijetno potovanje je nastalo skoraj 14 tisoč fotografij, ki bodo tako kot običajno v manjši meri uporabljene tudi v moji foto knjigi. Je pa Turčija zagotovo država, ki bi jo moral marsikdo vsaj enkrat obiskati. Imaš kaj videti in doživeti, da res okusne in bogate hrane sploh ne omenjam.

Goran Rovan

Koordinate:

Sremska Mitrovica P restavracija Posejdon 44.9730,19.5981
 Sremska Mitrovica P 44.9724,19.5996
 Čačak free P pri Tehnični fakulteti 43.8974,20.3458
 Čačak P pri restavraciji Cvetnjak 43.8950,20.3291
 Bitola free P 41.0224,21.3344
 Kavala free P pred mestom 40.9159,24.3830
 Solun (Thessaloniki) free P pri razstavišču 40.6277,22.9581
 Çanakkale free P pri bazarju 40.1441, 26.4124
 Troja (Tevfikiye) free P 39.9559,26.2482
 Troja (Tevfikiye) P pri parku 39.9566,26.2413 (40TL – 1,75€)
 Troja (Tevfikiye) P pri muzeju 39.9560, 26.2509 (free)
 Ayvalık - Küçükköy free P ob plaži 39.2686,26.6595
 Aliağa free P 38.8932,27.0553
 Izmir P 38.4166,27.1242 (190/do 4 ure – 4,3€)
 Selçuk free P 37.9483,27.3661
 Pamukkale free P 37.9188,29.1197
 Pamukkale kamp Willy State, z bazenom 37.9188, 29.1216 (1000TL - 23€)
 Fethiye free P pri marini 36.6200,29.0912
 Fethiye free P 36.6249,29.1188

Ölüdeniz free P v mestu 36.5467,29.1249
Ölüdeniz free P v mestu 36.5457,29.1272
Kaş free P v mestu 36.2022,29.6371
Demre free P 36.2437,29.9857 cerkev Sv. Nikole, spomenik Miklavža
Demre, Myra Antik Kenti free P 36.2578,29.9871, mesto vklesanih skal
Finike free P ob plaži 36.3039,30.1538
Ulupinar - vhod na goro Chimaera free P 36.4295,30.4649 (vstopnina 60TL-1,4€)
Kumluca Kemer Yolu free P 36.4907,30.4724
Göynük Canyon free P 36.6824,30.5344 (vstopnina 1.150TL - 27€)
Beldibi PZA zo 36.7339,30.5644 (700TL – 16€)
Antalya free P pri babuškah 36.8524,30.6161
Antalya free P blizu starega mesta 36.8870,30.7152
Antalya free P slapovi 36.8521,30.7844
Beyşehir free P 37.6688, 31.7131
Konya free P pri muzeju kulture 37.8702,32.5126
Konya free P pri razstavišču 37.9366,32.5156
Selime free P 38.3014,34.2644
Derinkuyu podzemno mesto P 38.3739,34.7347
Göreme free P v mestu 38.6447,34.8349
Emeğil free P ob jezeru 38.6772,36.3099
Battalgazi Çınar park PZA 38.3673,38.3711
Nemrut Dağı Milli Parkı free P 37.9701,38.7291
Mezra free PZA 37.8971,38.9782
Diyarbakır P v mestu 37.9044,40.2335
Diyarbakır P v mestu 37.9068,40.2354
Nemrut Krateri P pri jezeru 38.6440,42.2373
Van free P ob jezeru 38.5190,43.3146
Muradiye P pri slapovih 39.0548, 43.7572
Doğubayazıt P pri palači İshak Paşa Sarayı 39.5195,44.1318
Agri free P pri mošeji 39.7195,43.0341
Pazaryolu free P 40.4036,40.7882
Rize P pri čajnici 41.0287,40.5196
Maçka P blizu samostana Sümela 40.6988,39.6541
Trabzon free P blizu centra 41.0106,39.7254 (120TL-4€/d)
Tirebolu P ob morju 41.0084,38.8127
Ordu free pri stadionu 40.9827,37.9274
Ordu P ob obali 40.9838,37.9034
Samsun free P 41.2821,36.3492 (asfalt)
Taşköprü free P pri starem mostu 41.5132,34.2108
Safranbolu – Unesco vas z otomansko arhitekturo 41.0044,32.6360
Safranbolu free P nad starim mestom 41.2426,32.6968
Hanköy free P pri piknik prostoru 41.0048,32.6162
Gerede free P nad mestom 40.8049,32.1931
Ankara P v mestu 39.9360,32.8518 (200TL/d)
Ankar Anıtkabir grobnica Atatürka 39.931452, 32.837278
Gölbaşı črpalka P voda in wc na 39.7265,32.8109
Tuz Gölü free P 39.0762,33.4108
Tuz Gölü free P pri slanem jezeru 39.0759,33.4104
Tuz Gölü free P pri slanem jezeru 38.8135,33.6002
Polatlı – Muzej Mehmetçik Anıtı in Mehmetçik Monument 39.5740,32.0615
Sivrihisar free P 39.4537,31.5375
Sivrihisar P ob cesti 39.4537,31.5343

Eskişehir free P 39.7851,30.4978
 Bursa free P v mestu 40.1868,29.075
 Gençali P 40.3854,29.0709 (250TL)
 Gemlik P v mestu 40.4305,29.1541
 Gemlik P pri avtopralnici 40.4238,29.1583
 Dilovası free P 40.7687,29.5666
 Ormanya Wild Life Park free PZA zo 40.7327,30.1617
 Istanbul, Kadıköy PZA azijski predel 40.9963,29.0212 (500TL – 11€)
 Tekirdağ, Hürriyet free P 40.9764,27.5208
 Tekirdağ free P 40.9786,27.5268
 Ipsala free P 40.9064,26.3764
 Alexandroupoli free P ob obali 40.8477,25.8375
 Abdera free P 41.0092,25.1451
 Nea Iraklitsa free P zraven kampa Sun Paradiso 40.8696,24.3138
 Kalochori Lagoon, Echodoro free P 40.6287,22.8445
 Kalochori Lagoon, Echodoro P 40.6205,22.8346
 Kastoria free P 40.5202,21.2613
 Pustec pri Prespanskem jezeru 40.7904,20.9098
 Pogradec free P pri Ohridskem jezeru 40.9003, 20.6878
 Elbasan P v mestu 41.1086,20.0830 (400 lek)
 Laguna Patokut free P 41.6329,19.5915
 Lezhë P ob morju 41.6929,19.5817
 Skadar free PZA 42.0604,19.4509
 Skadar P restavraciji Arbri 42.0541,19.4784
 Skadar kamp Lake Shkodra Resort 42.1384,19.4656 (20€)
 Podgorica free P 42.4358,19.2625
 Nikšić free P 42.7741,18.9427
 Bileća P pri jezeru pred mestom 42.8538,18.4188
 Žitomislići kamp Green Park 43.2065,17.7904
 Orij kamp Orij 43.4462,16.6347
 Trogir kamp Amadria 43.5118,16.1940
 Sveti Petar kamp Šime 44.0033,15.3669

